

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΝΗΣΟΥ ΤΗΣ ΎΔΡΑΣ,

Ὅς τις υπέστη τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον ἐν τῇ
Νήσῳ τῆς Ύδρας.

Ἐν ἔτει Σωτηρίῳ Χιλιοστῷ ὀκτακασιοστῷ
δεκάτῃ τετάρτῃ Ἰουμβρίου.

Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ τῷ 1814. Τὸ δευτε-
ρον δὲ ἐκδόσεται διαπλάγῃ μὲν τῶν ἀπανταχοῦ Εὐσεβῶν
καὶ Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, ἐπιστάσις δὲ τοῦ ἐν
μοναχοῖς ἐλαχίστου

ΧΑΡΣΗ ΣΤΕΦΑΝΟΥ Κ. ΣΚΑΘΑΡΟΥ

Τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ.

1871.

ΤΩ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΩ,

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΩ ΚΑΙ

ΠΑΝΣΕΒΑΣΤΩ ΙΕΡΑΡΧΗ ΤΩΝ

ΠΕΡΙΚΛΕΩΝ ΚΑΙ ΕΥΑΝΔΡΩΝ

ΝΗΣΩΝ ΥΔΡΑΣ ΚΑΙ ΣΠΕΤΕΩΝ

ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ

ΝΕΟΦΥΤΩ,

ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ

ΑΚΡΑΙΦΝΟΥΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ

ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΤΗΝ ΔΕ

ΒΙΒΛΟΝ ΜΕΤ' ΕΥΛΑΒΕΙΑΣ

ΠΑΞΗΣ ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

Σεβασμιώτατε Δέσποτα.

Τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀλὰ χεῖρας Ἀκολουθίας τοῦ ἐκ λαμπρῶν γόνων τῆς περιδόξου καὶ ἱστορικῆς νήσου Ὑδρας Κωνσταντίνου, τοῦ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς τὸν ἔνδοξον τοῦ μαρτυρίου στέφανον οὐρανόθεν κομισαμένου προθέμενος, οὐδενὶ ἐτέρῳ ἔκρινα προσφορώτερον αὐτὴν ἀναθεῖναι ἢ τῇ ὑμετέρᾳ θεοπροβλήτῳ Πανιερότητι, ἣς ἡ τοῦ ἐμπιστευθέντος Αὐτῇ θεόθεν λογιχοῦ ποιμνίου πατρικὴ μέριμνα καὶ ποιμαντορικὴ ἐφορία καθίστασιν Αὐτὴν παρ' ἅπασιν ποθητὴν τε καὶ Σεβαστὴν, καὶ δὴ παρ' ἐμοὶ τῷ ἐλαχίστῳ, ἐκλιπαροῦντι θερμῶς τὴν εὐσυμπάθητον καὶ παρρησίαν ἐνώπιον Κυρίου ἔχουσαν Αὐτῆς καρδίαν, ἵνα δέξηται τὸ ἀνατεθὲν, οὐχὶ πάντως εἰς τὸ πενιχρὸν καὶ εὐτελὲς αὐτοῦ ἐξωτερικὸν ἀποβλέπουσα, ἀλλ' εἰς τὴν ἐν αὐτῷ καὶ δι' αὐτοῦ ἀξίως ἀπονεμομένην δόξαν καὶ τιμὴν τῷ καλῷ τοῦ Χριστοῦ στρατιώτῃ, Κωνσταντίνῳ τῷ Νεομάρτυρι, ἐξ οὗ πηγάζει ἡ μετ' εἰλικρινοῦς ἀφοσιώσεως καὶ σεβασμοῦ βαθυτάτου διάθεσις τοῦ προσφέροντος, ἐξαιτουμένου τὰς θεωριλεῖς εὐχὰς

Τῆς ὑμετέρας τρισεβάστου Πανιερότητος

Ταπεινῷ θεράποντος καὶ τέκνου ἐν Κυρίῳ
πνευματικῷ, τοῦ ἐν μοναχοῖς ἐλαχίστου

ΣΤΕΦΑΝΟΥ Κ. ΣΚΑΘΑΡΟΥ.

Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ τοῦ Νοεμβρίου Μηνὸς τὴν Μνή-
μην ἐορτάζομεν τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Μεγαλο-
μάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ ἀθλήσαντος ἐν
ἐτι α.ώ. ἐν τῇ Νήσῳ τῆς Ῥόδου.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Τῶν πιστῶν τὰ στίφη ἐν χαρᾷ ἅπαντα συνέλθετε,
καὶ Νεομάρτυρος μέλιψατε, νεάν πανήγυριν, ἐτησίαις
ὕμνοις τῷ Χριστῷ κραυγάζοντες· σοὶ δόξα πρέπει
Κύριε ἅπανσα ὅτι ἀνέδειξας, ἐν τοῖς ἅθλοις γενναϊότα-
τον Κωνσταντῖνον, χρόνοις ἐν τοῖς ὕστερον.

Μαρτύρων ἀγλαῖσμα τερπνόν, Κωνσταντῖνε ἔν-
δοξε, τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλε, καὶ θεῖε πρόμαχε τῆς
θεοσεβείας, ὑπὲρ ἧς ἡγώνισαι, μὴ παύσῃ τοῦ Κυρίου

δεόμενος ὑπὲρ τῶν πόθῳ σου ἐκτελούντων τὰ μνημό-
συνα, στηριχθῆναι ἐν αὐτῇ καὶ σώζεσθαι.

Ἀγάλλεται σήμερον φαιδρῶς Ὑδρα ἡ περίφημος,
καὶ Νῆσος Ῥόδου ἐν πνεύματι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου Κων-
σταντῖνε θεῖε· ἡ μὲν ὡς βλαστήσασα, ὡς ἄνθος σε καὶ
Ῥόδον πανεύοισμον· ἡ δ' ὡς τὸ αἷμά σου, δεξαμένη τὸ
σεβάσμιον· ἅς λιταῖς σου σεπταῖς φύλλατε.

Προσπέσατε πάντες τῇ Σορῶ, καὶ τιμᾷ Λάρνακι
τοῦ Κωνσταντίνου φιλόχριστοι, καὶ κατασπάσασθε,
Λείψανα τὰ τούτου, μετὰ πάσης πίστεως, τὴν λύσιν
τῶν δεινῶν ἵνα λάβητε, καὶ χάριν ἄφθονον, τῶν ἰάσεων
κομίσησθε παθημάτων ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Πῶς ἐξείπω τῆς σῆς καρδίας τὸ μεγαλόψυχον, ἢ
πῶς τοὺς ἀθλητικούς σου ἀγῶνας κατ' ἀξίαν εὐφη-
μήσω, Κωνσταντῖνε ἀδαμάντινε; νικῶσι γὰρ λόγους
βροτῶν, καὶ τὰς παρ' Ἀγγέλων εὐφημίας μόνας ἐκ-
δέχονται· ὁ γὰρ ἐν σώματι τὰς βασάνους, ὡς ἄσώ-
ματος καρτερήσας, καὶ παρὰ τῶν ἀσωμάτων δίκαιον
εὐφημεῖσθαι μεθ' ὧν καὶ συναγαλλόμενος εἰς αἰῶνας,
πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῷ σὲ στεφανώσαντι.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά. Οἶκος τοῦ Ἑφραθᾶ·
Δεῦτε αἱ στρατιαί, Ἀγγέλων τὸν ἐν ὕλῃ, ὡς αὐλον
γενναίως τοὺς ἄθλους ὑποστάντα, νῦν, Κωνσταντῖνον
δέξασθε.

Στίχ. Πευτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Δεῦτε ὁ μελισσὼν Μαρτύρων, τὸν τοῖς χρόνοις ἑ-
σχατον, ἀλλ' ἀθλήσει ὑμῖν ἴσον φανέντα, φαιδρῶς
προὔπαντήσατε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Δεῦτε θὴ καὶ ἡμεῖς, οἱ φίλοι Κωνσταντίνου, κρο-

τήσωμεν ἐν ὕμνοις τὴν ἄθλησιν τὴν τούτου, δοξάζοντες
τὸν Κύριον.

Δόξα καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Δέσποινα ἀγαθὴ, πρεσβείαις Κωνσταντίνου, καὶ
πάντων τῶν Ἀγίων, τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπει, σωθῆναι ἡ-
μᾶς ἅπαντας.

Ἀπολύτικιον τοῦ Ἀγίου. Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου
πολίτης.

Τὸν λαμπρὸν γόνον Ὑδρας καὶ τῆς Ῥόδου τὸ καύ-
χημα, καὶ Νεομαρτύρων τὸ κλέος, Κωνσταντῖνον τι-
μήσωμεν, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τὴν μνή-
μην ἐκτελοῦντες τὴν αὐτοῦ, ἵνα λάβωμεν πλουσίαν τὴν
ἀμοιβὴν, παρὰ Θεοῦ κραυγάζοντες· δόξα τῷ σὲ δοξά-
σαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σὲ ἐνισχύσαντι· καὶ ἐν ὑστέροις
καιροῖς σὲ στεφανώσαντι.

Καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φεβγαμένου. καὶ
Ἀπόλυσις.

— ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ —

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ στιχολογοῦμεν τὸ, Μα-
κάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν Στί-
χους ἢ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια. Ἦ-
χος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Φιλεόρτων συστήματα, πανδημεὶ νῦν συνδράμωμεν,
καὶ κοινὴν πανήγυριν συγκροτήσωμεν. Ἰδοὺ γὰρ πάν-
τας ἐκάλεσεν ἡμᾶς εἰς ἐστίαν, καὶ χαρὰν πνευμα-
τικὴν, τὸ τῆς Ὑδρας καλλώπισμα, καὶ ἐξαίρετον, ἡμῶν
πάντων ἀγλαΐσμα καὶ κλέος, Κωνσταντῖνος ὁ γενναῖος,
Νεομαρτύρων τὸ καύχημα.

Ἰδε νέος στεφρόψυχος, ἴδε Μάρτυς περὶδοξος, ἴδε
πῶς ὡς πρόβατον ἡμερώτατον, ὁ Κωνσταντῖνος, πα-

ρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς θάνατον, δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ τυθεὶς ἀνελήλυθε· εἰς οὐράνια, ἵνα λάθῃ τῆς νίκης τοὺς στεφάνους, καὶ χορεύῃ σὺν Ἀγγέλοις καὶ σὺν Μαρτύρων στρατεύμασιν.

Ὡς ἀστὲρα νεόφυτον, ταῖς ἀκτίσι τῶν ἁθλῶν σου Ἐκκλησίαν ἅπασαν καταυγάζοντα· ὡς εὐσεβεῖας ὑπέρμαχον, ὡς πλάνης ἀντίμαχον, ὡς νοσούντων ἰατρὸν, ὡς ἀήττητον Μάρτυρα, καὶ ἀγλαΐσμα· γεννεᾷς ἡμέτερας, συνελθόντες ἐν ἁσμάτων μελωδίαις, σὲ Κωνσταντῖνε γεραίρομεν.

Ἔτερα Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος δ'.

Ποίσις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις ὑμνωδιῶν κάλλεσιν εὐφημήσωμεν τὸν Ἀθλοφόρον, τὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις ἀθλήσαντα, χρόνοις Κωνσταντῖνον τὸν ἑνδοξόν, τὸν λαμπρὸν Χριστοῦ τρισάριστέα, τὸ μέγα Νεομαρτύρων σεμνολόγημα, καὶ πάντων χριστιανῶν τὸ ἀγαλλίαμα, ῥόδον τὸ εὖοσμον Ὑδρας καὶ πιστῶν τὸ κλέος, τὸν δι' οὐ φέρῃν ἀσεβῶν, Χριστὸς καταβέβληκεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος;

Ποίοις ἀθλητικοῖς ἔπεσιν ἐπαινέσωμεν τὸν Κωνσταντῖνον, ἀθλητὴν Χριστοῦ τὸν ἀήττητον, καὶ παγκρατάρχην τὸν ἄριστον, στρατιώτην θεῖον τοῦ Σωτῆρος, τὴν πλάνην τῶν τῆς Ἀγᾶς καταστρέψαντα, καὶ πάσας ἀνδρειοφρόνως τροπώσαντα, τὰς νοητὰς ἐξουσίας, καὶ ἀρχὰς τοῦ σκότους, τὸν δι' οὐ τρώσας τὸ πρὶν, Σατὰν ἀντιτέτρωται, καὶ εἰς τέλος καταπετάτῃται.

Ποίοις νικητικοῖς ἄνθεσι, στεφανώσαμεν τὸν Κωνσταντῖνον, τὸν ἐν οὐρανοῖς νῦν σκηνώσαντα, καὶ Χοροῖς αἰετῶς χορεύοντα, τῶν Ἀγγέλων πάντων Ἀρχαγγέλων τε, τὸν θρόνον τοῦ Βασιλέως παριστάμενον, καὶ δόξης, αἰωνιζούσης ἀπολαύοντα Νεομαρτύρων τοῖς

δήμοις, καὶ Ἀγίων πάντων, τὸν συμψάλλοντα ἐν χαρᾷ καὶ αἰετῶς δοξάζοντα, τὴν Τριάδα τὴν ὁμοούσιον;

Ποίοις οἱ ἐναγεῖς χεῖρες, προσπτύξωμεθά σου Κωνσταντῖνε, τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιον Λεῖψανον, τὸ κροκοειδὲς καὶ ἡδύπνουν, τὸ τερπνὸν τῆς χάριτος δοχεῖον, πηγὴν τὴν ἀέννησον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τὰ ἱάματα, ποταμὸν τοῖς νοσοῦσι, τὸ σκεῦος τὸ θεῖον ὃ ἐδόξασεν ὁ Χριστὸς, ποικίλοις χαρίσμασιν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος;

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐξέλαμψεν ὡς ἀστὴρ νεοφανής, ἐν τῷ τῆς Ἐκκλησίας στερεώματι, τοῦ Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου ἡ σεβάσμιος πανήγυρις, τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν καταυγάζουσα. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι πάντες πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ τούτῳ χαρμονικῶς προσεῖπωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσας στερρότατα, χαίροις τῆς εὐσεβοῦς πίστεως ἡ ἀνύψωσις καὶ τῆς πλάνης τῶν Ἀγερηνῶν ἡ κατάπτωσις· χαίροις τῶν ὀρθοδόξων ἀπάντων τὸ ἀγαλλίαμα, καὶ λαμπρὸν καύχημα καὶ σεμνολόγημα· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, παριστάμενος πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τίς μὴ μακαρίσει σε.

Εἰσοδος. Τὸ, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστά ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεὸς, καὶ ὁ παῖς

ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστευσήτε μοι, καὶ συν-
ῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμὶ. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος
Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός, καὶ
οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔ-
σωσα, ὠνείδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς
ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς
ἐγὼ εἰμὶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρού-
μενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέ-
γει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς ὁ Ἅγιος
Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται
αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τε-
θῆναι, καὶ ἐλογίσθη κήκωσις ἡ ἐξόδος αὐτῶν. Καὶ ἡ
ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ
γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν
ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα
εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειπεν αὐτοῖς, καὶ
εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτή-
ριῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας
προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν
ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλῇ διὰ δρο-
μοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ
βασιλεύσουσι αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεπει-
θότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ
ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος
ἐν τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς
αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός
αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο
λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα

τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκε-
πάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν.
Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει
τὴν Κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα,
δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται, κόρυθα, κρίσιν ἀνυπό-
κριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὁ-
ξυνεὶ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμή-
αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται
εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τό-
ξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου
θυμοῦ πλήρεις ριφίσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ'
αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀπο-
τόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ
ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν
γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους ду-
ναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε
δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες
πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη
παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ
Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Ἦχος α'.

Ἀγάλλου ἐν Κυρίῳ καὶ κατατέρπου ἡ τῶν πιστῶν
Ἐκκλησία, ἐπὶ τῇ ἐτησίῳ μνήμῃ, τοῦ λαμπροῦ τῆς ἀ-
ληθείας Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, καὶ εὐχαρίστως
τῷ Σωτῆρι ἀνάκραζε· ἐμεγαλύνθη ἡ δόξασου Κύριε
καὶ ὑπερυψίωθη σοῦ μόνου τὸ ὑπερύψιστον Ὄνομα, ὅτι
ἐν ἀσθενείᾳ σαρκὸς, τὸν ἰσχυρὸν κατεπάλαισας, καὶ
τὴν τούτου ὀφρὺν εἰς γῆν καταβέβληκας· ἀλλ' ὁ τὸν
σὸν Ἀθλητὴν καὶ ἐνισχύσας καὶ δοξάσας, ταῖς θείαις
αὐτοῦ ἰκυσίαις, καὶ ἡμᾶς ἐνίσχυσον κατὰ τῆς τῶν
ἐχθρῶν ἀοράτου δυνάμεως, καὶ νικητὰς ἀναφανέντας
δόξασον, ἐν τῇ ἀνεκλαλήτῃ δόξῃ τῆς Βασιλείας σου.

Ἦχος γ'.

Νεομάρτυρ Κωνσταντίνε, ἐπαξίως συνελθόντες ἐκτελοῦμεν τὴν μνήμην σου· σὲ γὰρ οὐκ ἀγαθῶν ἐπαγγελίαι, οὐ βασάνων ἀπειλαί, οὐ μαστίγων ἐπιφοραί, οὐ σπασμοὶ σώματος, οὐχ αἱμάτων ῥύακες τὸ τῆς γῆς φαινίσαντες ἔδαφος, οὐ κάθειρξις χρόνιος, οὐ βαρύτης σιδήρων, οὐ ποδῶν κάκωσις ἐν τῷ ξύλῳ· οὐ λιμὸς, οὐ θάνατος αὐτὸς, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης χωρίσαι ἔσχυσαν· ἀλλὰ πάντων φανείς ἀκμαιότερος, τὸν πρόην σὲ πτερνίσαντα ἐπτέρνισας δράκοντα· καὶ νῦν τῶν στεφάνων τῆς νίκης ἀξιωθείς, μετὰ Ἰακώβου, Παγγαρίου, καὶ Μεύρακος, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Τίς μὴ δοξάσει, τίς μὴ ἀξίως ἐπαινέσει, Κωνσταντῖνον Νεομάρτυρα, ὃν Ἁγία Τριάς ἐδόξασε; τούτου γὰρ τὸ πρὸς τοὺς ἀσεβοῦντας γενναῖον, ἀποδεξαμένη παράστημα, καὶ τὴν παρρησιασμένην ὁμολογίαν, καὶ τὸ πρὸς τὰς βασάνους ἀπτόητον, θαῦμα παράδοξον ἐνήργησεν, ἐν τῷ καιρῷ τῆς αὐτοῦ ἀθλήσεως, καὶ χαρίσμασι τῶν ἰσχύων τὸ τοῦτου κατεκόσμησε Λεῖψανον. Αἰσχυνέσθωσαν οὖν οἱ λαλοῦντες ἄδικα, εἰς τὸ ὕψος τῆς αὐτοῦ Ἀγιότητος, καὶ στόματα ἐμφραγήτω τῶν ἀντιλεγόντων τῇ ψήφῳ, τῆς Παναγίας Τριάδος· παρ' ἧς ταῦτα δικαίοις μέτροις σταθμίζεται, καὶ δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε φιλομαρτύρων συστήματα, πάνδημον ἑορτὴν, καὶ κοινὴν πανήγυριν συγκροτήσωμεν· σήμερον γὰρ ὁ Νεομάρτυρ Κωνσταντῖνος, ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ ἀγάπης, τὸν δι' ἀγχόνης ἐδέξατο θάνατον, μὴ φεισάμενος ζωῆς, καὶ ἄνθος νεότητος, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς καταλιπόν,

ἀνῆλθεν εἰς οὐρανοὺς, ἵνα χορεύῃ αἰώνια. Ἠγιάσθη ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἀνόδῳ αὐτοῦ, καὶ οἱ δῆμοι τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Μαρτύρων ἐκρότησαν νῦν τὸ πνεῦμα τούτου ὑποδεξάμενοι· ἁγιασμοῦ δὲ καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς μετασχόντες, ἐν τῇ πανιέρῳ αὐτοῦ Πανηγύρει καὶ Θεὸν δοξάσομεν, τὸν οὕτω γενέσθαι εἰς ἡμῶν σωτηρίαν εὐδοκίσαντα.

Καὶ νῦν· Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στιχ. στιχηρά Προσόμοια. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς, ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀθλήσας στερρότατα· πάντων ἀρνησιχρίστων, ὑπογραμμὸς ἀληθείας· τῶν Νεομαρτύρων τὸ ἀγλαΐσμα, τῆς Ὑδρας τὸ βλάστημα, καὶ τῆς Ῥόδου καλλώπισμα, καὶ τοῦ Ἀθῶνος, τὸ λαμπρὸν ἀγαλλίαμα, τὸ τερπνότατον Ἐκκλησίας ἐντρύφημα, ἄνθος τὸ ωραιότατον καὶ κρῖνον τὸ εὖοσμον, ὃ εὐωδίασε κόσμον, πνευματικῶς διαδόσεσι· Χριστὸν ἐκδυσώπει, Κωνσταντῖνε ὑπὲρ πάντων τὸν εὐφημούντων σε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Χαίροις γενναῖε Μάρτυρ Χριστοῦ, τῆς εὐσεβείας ἀθλητῆς ὁ ἀήττητος· τῆς πλάνης καὶ ἀσεβείας, Ἀγαρηνῶν ὁ πρηστήρ, τῶν πιστῶν ἀπάντων τὸ ἐκνίκημα, ἀπίστων τὸ ἥττημα, τῶν Ἀγγέλων τὸ ἡδυσμα, καὶ τῶν δαιμόνων ἡ πικρία ἢ ἄπαιστος, ἢ κατάργησις τοῦ Σατὰν καὶ ἀπώλεια· θέατρον ὁ γενόμενος ἡδύ τε καὶ χαρίεν, βροτοῖς ὁμοῦ καὶ Ἀγγέλοις ἐν τῇ γενναίᾳ ἀθλήσει σου, Χριστὸν ἐκδυσώπει Κωνσταντῖνε ὑπὲρ πάντων εὐφημούντων σε.

Στίχ. Περυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Χαίροις ὁ παρεστὼς τῷ Χριστῷ, τῷ Βασιλεῖ ἐν οὐρανοῖς παναοίδιμος ὠρχιὸς ὡς νεανίας, νίκης ὡς στέφος

λαμπρόν, πληγὰς κεφαλῆς σου περικείμενος, σεπτὴν δὲ ἀγχόνην σου, ὡς χρυσοῦν περιδέραιον, φαιδρούς ὡς λίθους, τῆς σαρκός σου τὰ στίγματα, ὡς βασιλεῖον ἀλουργίδα τὸ αἷμά σου, σκῆπτρον δὲ ὡς πολύτιμον, Σταυρόν τὸν Πανάγιον ἐν ταῖς χερσὶ σου βαστάζων, συμβασιλεύεις τῷ κτίσῃ σου. Αὐτὸν ἐκδυσώπει, Κωνσταντῖνε ὑπὲρ πάντων τῶν εὐφημούμενων σε.

Δόξα. Ὡχος πλ. δ'.

Δεῦτε πάντες πιστοί, ἐν τῇ μνήμῃ συνελθόντες, τοῦ Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, τοὺς ἀγῶνας τε καὶ ἀθλους αὐτοῦ, ἐν ᾧδαῖς ᾠσμάτων κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν, ὡς γέγραπται ᾠσωμεν νῦν ᾠσμα καινὸν ἐν τῇ καινῇ ἀθλήσει αὐτοῦ· ἡ γὰρ παρ' ἡμῶν πρὸς τοῦτον τίμη, ἀπόδειξιν ἔχει τὴν πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην Ἀνθρωποχριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃς τῶν αὐτῶν ἐκείνων ἀξιώσει μισθῶν, ἡμᾶς τοὺς τὸν αὐτοῦ Μάρτυρα τιμῶν· τὰς, ὡς ἀγαθός, καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Ἀνύμφευτε Παρθένε.

Ἀπολυτίκιον. Ζήτει εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν.

— ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ —

Εἰς τὸν Ὅρθρον μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον τὸ, Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου δις.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μετὰ δὲ τὴν α'. στιχολογίαν Καθίσματα.

Ὡχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς ἥλιος λαμπρός, ὡς φαιδρός Ἑωσφόρος, ἡ μνήμη σου στερόβη Κωνσταντῖνε ἐπέστη, ἡμῖν τοῖς εὐφημοῦσί σε, καὶ εἰς αἴνεσιν ἤγειρε, τοῦ νευρώσαντος, Σε ἐν τοῖς ἄλλοις παμμάκαρ, καὶ δοξάσαντος, ἐν τε τῇ γῇ, καὶ ἐν πόλει Χριστοῦ παναοίδιμε. Δόξα.

Ὡς κρίνον τοῦ ἀγροῦ, καὶ ὡς εὖοσμον ῥόδον, βαφέν

τοῖς ἐρυθροῖς τῶν αἱμάτων σου ρεῖθροις, ἡμῖν πνευμασί-
διμε Κωνσταντῖνε ἐξήνησας καὶ κατεύφρανas, ψυ-
χῆς ἡμῶν τὰς αἰσθήσεις, καὶ τοῦ σώματος, τῇ εὐωδίᾳ
τῶν θείων χαρίτων Ὁ Ἄγιε. Καὶ νῦν.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου Παρθένε· Περ-
θένος ἀληθῶς, ἐν τῷ τόκῳ Παρθένε· Παρθένος αἰεὶ Περ-
θένος, μετὰ τόκον διέμεινας· ὅθεν δέομαι, ὡς ἡγεμῶν
τῶν παρθένων, παρθενεύειν με, νοὶ ψυχῇ σώματί τε
Παρθένε ἐνίσχυσον.

Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν Καθίσματα. Ὡχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἐξεπλάγη ὁ δεινός, τῆς ἀσεδείας ἡγεμῶν, Κωνσταν-
τῖνε ἀθλητὰ, σοῦ παρρησίαν τὴν πολλήν, καὶ μεμηνὸς
ἀνεκραύγαζε τοῖς παροῦσι, μαστίζετο δεινῶς, καὶ λα-
κτίζετο, τὰς σάρκας τὰς αὐτοῦ καταξέετο καὶ τῇ εἰρ-
κτῇ ἐγκλείσατο, βαρεῖαις περιβαλόντες ἀλύσεσι· σὺ δὲ
ἐγέλαις, θυμῷ τῷ τούτου, καὶ τὸ μνήσθητι ἔκραζες.

Δόξα καὶ νῦν.

Ἀπειρόγαμε Ἀγνή, πῶς συλλαμβάνεις ἐν γαστρὶ,
τὸν ἀπάντων τὴν πνοὴν περιλαμβάνοντα χερσὶ; φρά-
σον ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ μυστηρίου σου. Πανάληθές ἐστι
τοῦτο ὃ ἄνθρωπε, καὶ παῦσαι ἐρευνῶν τὸ ἀκατάληπτον,
ὕψος καὶ βάθος, μήκος, καὶ πλάτος, τῆς ἀπορρήτου λο-
χείας· νικᾷ γὰρ ὄντως, ἐννοίαν πᾶσαν, τῶν βροτῶν
καὶ Ἀγγέλων.

Μετὰ τὸν πολυέλεον Καθίσματα. Ὡχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρὶ.

Πτερνισθεὶς δι' ἀπάτης τοῦ πτερινιστοῦ, ἐξηρνήσω
τὸ σῶμα τὸ τοῦ Χριστοῦ· ὅθεν οὐ διέλλειπες, ζένων κλαί-
ων αἰοίδιμε, καὶ μετανοίας ἔργοις Θεοῦ ἀλλοιοῦμενος,
οὐπερ τῇ δυνάμει, φραξάμενος Ἐνδοξε, ἡ ἑχθρῶ σου
πάλην, ἐν ἀθλήσει συμπλέκεις, καὶ τοῦτον νενίκηκας, καὶ

ἀγχόνῃ σου ἐπνίχας Κωνσταντῖνε στερρόφυγε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, ἡμῖν τοῖς πόθῳ, ἐορτάζουσι τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Δόξα. τὸ αὐτό. Καὶ νῦν.

Τοῦ θανάτου τὴν ὥραν ἀναπολῶν, τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως ἐνενδῶν, πῦρ τὸ ἀτελεύτητον, ἐνθυμούμενος πέφρικα. Ὡς πῶς ὑποίσω τότε βιαίαν διάζευξιν; ὡς πῶς ἐνέγκω τότε Θεοῦ τὴν διάστασιν; πῶς ὑποίσειν ἔχω, τὴν μετὰ τῶν δαιμόνων, αἰώνιον ἔνωσιν; Θεοτόκε πανύμνητε, τῶν τριῶν με ἀπάλλαξον, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι, πρὶν ἢ ἀθάνατος ἔλθῃ κρίσις καὶ κόλασις.

Οἱ Ἀναβαθμοί. τὸ αἶ. Ἀντίφωνον τοῦ δ'.

Προκειμένου. Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φρίνις ἀνθήσει. Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Μαρτυρικὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ὁ Πεντηκοστός. Δόξα τοῦ Ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου

Ἐλεήσόν με ὁ Θεός. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ὁ Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος, ὡς ἐκ δύο ἐναντίων συγκείμενος, διὰ βασάνων πολυτρόπων, καὶ διὰ Χριστὸν ἀγχόνῃ, εἰς δύο τόπους ἐναντίους μερίζεται· καὶ τῷ μὲν πνεύματι εἰς οὐρανοὺς ἀνελθὼν, τοῖς μακαρίοις πνεύμασι συναγάλλεται, τῷ δὲ σώματι μένων ἐπὶ γῆς, μετ' ἡμῶν τῶν τῆς σαρκὸς δεσμίων, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα κατευφραίνει· καὶ δι' ἀμφοτέρων κοινὴν ἐορτὴν σήμερον συγκροτεῖ οὐράνιον καὶ ἐπίγειον· ἀλλ' ὃ Νέε τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητά, καὶ τῶν τιμῶντων σε προστάτα θερμότητε, μέμνησο καὶ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων, τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς ζ'. καὶ αἱ δύο Κανόνες τοῦ Ἁγίου εἰς ἡ'.

Κανὼν πρῶτος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Νέου Ἀθλητοῦ ὕμνον ἐξάδω. Κανὼν ἄνευ τῶν Θεοτοκίων, ἅτινα περιέχουσιν ἔπαινον καὶ τὰ θεῖα μέλη τῆς Παρθένου, ἐκ τοῦ Ἀσματος τῶν ἁσμάτων ἐρανισθέντα, καὶ ἀρχόμενα κατὰ τάξιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἕως τῶν ποδῶν.

Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Νοός μου τὴν ζόφωσιν, θείῳ φωτὶ καταλάμπρυνον, καὶ χάριν μοι δώρησαι τοῦ λόγου Ἐνδοξε, ὅπως μέλψω σου, τὴν Μνήμην Κωνσταντῖνε, καὶ ὕμνοις δοξάσω σου τὴν θείαν Ἀθλησιν.

Ἐφάνης Πανεύρημε, Ἥλιος ὥσπερ πολὺφωτος, τῆς πλάνης σκοτόμαιναν, σκεδάζων Ἐνδοξε, ταῖς τῶν ἁθλῶν σου ἀκτίσι Κωνσταντῖνε, καὶ θείαις ἐλλάμψεσι τῶν θαυμασίων σου.

Ὡς ἔαρ εὐφρόσυνον, μέσον χειμῶνος ἀνέτειλεν, ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σε, ἡ θεῖα μνήμη σου, καὶ κατεύφρανες, αἰσθήσεις ἡμῶν πάσας, ψυχῆς τε καὶ σώματος ταῖς ἀριστείαις σου. Θεοτοκίον.

Ὡς Κάρμηλος πέφυκεν, ἡ κεφαλὴ σου Θεόνυμφε, καὶ αὐτῆς πλόκιον πορφύρα πέφυκε, καὶ ἐμπέπλησται· αὐθις τῆς θείας δρόσου, Σολομὼν ὁ πάνσοφος ὡς ἁσματίζει σε.

Ἔτερος Κανὼν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ἡ παντὸς λόγου καὶ σοφίας δότειρα, καὶ χορηγὸς τῶν καλῶν, ἐνικὴ Θεότης φωτισμόν μοι δώρησαι, καὶ λόγου χάριν ἐμπνευσον, ὅπως μέλψω ἀξίως, τοῦ σοῦ σεπτοῦ Νεομάρτυρος τὴν ὑπὲρ τῆς πίστεως ἄθλησιν.

Ἀπλῆς ἐπιδουλαῖς τοῦ ὄψεως, τὸ τῆς ἀρνήσεως, πτόμα καθυπέστης, Κωνσταντῖνε ἔνδοξε· τοῦ δὲ κα-

κοῦ αἰσθόμενος, ἐκ ψυχῆς μετανοεῖς, στένων δακρύων κοπτόμενος, ἕως τὴν διόρθωσιν εὗρηκας.

Ἀρνησιχρίστοις ἀκριβὲς παράδειγμα, σὺ Μάρτυς ἔλιπες· ἀφ' οὗ γὰρ ἠρνήσω, τὸν Χριστὸν ἐνόμιζες, τοῦ οὐρανοῦ ἀνάξιον, καὶ τῆς γῆς, καὶ πατρίδος, καὶ τῆς ζωῆς σαυτὸν Ἅγιε, καὶ παντὸς τοῦ κόσμου ἀλλότριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ Κόρη ὄρθης, ἀνδριὰς θεόγλυπτος, ἀγλαΐσμα φύσεως, θαῦμα τῶν Ἀγγέλων· ἰνδαλμα παρόμοιον, ἀρχικῆς ὁρατικότητος· ὕλη τοῦ λόγου τῆς σωματώσεως, καὶ Θεοῦ ἀμίμητον μίμημα.

Ῥῶδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Ἀξίως ἐν γῇ καὶ ἐν τῷ πόλῳ σε Μάρτυς ἐδόξασε Χριστὸς, ὡς τοῦτον προδοξάσαντα, διὰ τοῦ Μαρτυρίου σου, τοὺς γὰρ αὐτὸν δοξάζοντας ἀντιδοξάζειν δέπσχετο.

Θεοῦ νευρωθεὶς ἐν τῇ δυνάμει, τοὺς πόνους ἠγήσω ὡς τρυφάς, τοὺς δεσμοὺς τοῦ σώματος, ὡς ῥόδα ἀπαλώτατα, καὶ ὡς ζωὴν αἰώνιον τὸν πολυόδυνον θάνατον.

Λαμπρὰ ἡ παρὰ στασίς σου Μάρτυς, λαμπρὰ καὶ ἡ ἀθλησίς ἐστι, λαμπρὸν πέφυκε τὸ τέλος σου, λαμπρὰ καὶ τὰ θυμᾶσι, ἃ διὰ σοῦ τετέλεκε, τῶν θυμᾶσιων ὁ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Οἱ σοὶ ὀφθαλμοὶ παρθενομῆτορ, ἐδείχθησαν ὡς περὶ στεραὶ, αἱ λελουμέναι γάλακτι, καὶ λίμναι ὡς λαμπρόταται, δι' ὧν ἐνεκαρδίωσας Κόρη τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Ἔτερος. Οὐρανίης ἀψίδος.

Ἀγιώνυμον ὄρος, καταλαβὼν Ἅγιε, εἰς τὴν Ἰσθμίων εἰσῆλθες Μονὴν γηθόσυνος, καὶ ὑπηρέτης θερμὸς, τοῖς σεβασμίσις Πιτράσι, κοπιῶν αἰοδιμε ὄλον πεντάμηνον.

Θεοτόκου πρεσβεῖαν πεπλουτηκὼς Ἐνδοξε, τῆς Πορταϊτίσεως ὡς ὄπλον ἀκαταμάχητον, ταύτην ἐνδεδυται καὶ ὡς ἀσπίδα καὶ δόρυ, δι' ἧς τὸν σὲ κτείναντα, ἔκτεινας δρᾶκοντα.

Τὰς εὐχὰς τῶν Πιτέρων, παραλαβὼν Ἐνδοξε ὡς περ ἀσφαλὲς τε καὶ μέγα Μάρτυς ἐφόδιον, προθύμως ἐπλευσας, ἐκ τῶν ὀρίων τοῦ ὄρους καὶ εἰς τὸ Μαρτύριον χαίρων ἐχώρησας.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὁ σκύλα εὐρίσκων καὶ θησαυρὸν τέρπεται, οὕτως εὐρὼν ἐγὼ Κόρη, σὸν θεῖον Ὄνομα, καὶ τὴν εἰκόνα σου, καταφυγὴν ἐν ἀνάγκαις, χαίρω ὀνομάζων σε καὶ ἀσπαζόμενος.

Καθίσματα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρὶ.

Ἡ σορὸς Κωνσταντίνε τῶν σῶν ὁστών, ἱατρεῖον ὑπάρχει πνευματικὸν, ῥοῶν ὁ παράδεισος, σμύρνα κρόκος καὶ κάλαμος, τῶν πρώτων μύρων κρίνη στακτὴ καὶ κιννάμωμος, φιάλη ἀρωμάτων, καὶ πάντα ἀκρόδρυα, κύπρος μετὰ νάρδων, καὶ κηρίαις ὁ κήπος· τὸ φρεαρ ζώντος ὕδατος, ἐκ λιβάνου προῤῥέοντος. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι, χάρισαι ἡμῖν τοῦ Χριστοῦ, Νεομάρτυς τούτων τὰς ποιότητας τοῖς μετὰ πόθου τελοῦσι τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἡλιόμορφον ἄρμα τὸ τοῦ Δαβὶδ· πορφυρόστρωτος κλίνη τοῦ Σολομῶν, τόμος θεοχάρακτος Ἡσαίου, καὶ ἔμψυχος, σκηνὴ τοῦ Μωϋσέως καὶ τεῖχος ἀδάμαντος· σὺ τοῦ Ἀμὼς ὑπάρχεις, λυχνία χρυσήλατος, ἡ τοῦ Ζαχαρίου, Δαυὶδ τὸ ὄρος· πυξίον κροκόλευκον, Ἀββακούμ καὶ τὸ ἔξοχον, Προφητῶν πάντων λάλημα, πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι

τὴν συγχώρησιν, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει Παρθένη τὸν τόκον σου.

Ὡ δὴ δ'. Ὁ καθημένοιο ἐν δόξῃ.

Ἡ ὁσμὴ τῶν σῶν λειψάνων, ὁσμὴ πέλει οὐράνιος, ὁσμὴ γλυκυτάτη Κωνσταντίνε Μάρτυς ἀήττητε, εὐωδιζούσα, πάντας τὰς προστρέχοντας μετὰ πίστεως, καὶ προσκυνούντας τὴν λάρνακα.

Τί βραδύνετε διδῆναι, καὶ οὐ θανάτω με λύετε, τοῦ σαρκίου τούτου, Μάρτυς Κωνσταντίνε ἐκράυγαζες, ἵνα ταχέως ἀπέλθω πρὸς τὸν πλάστην μου, ὅς τις μένει με, ἵνα δοξάσῃ αἰῶνα.

Ἡγεῖρε πιστῶν καρδίας ἡ γενναία σου Ἀθλησις, ταῦτα ἀνακράζειν· δόξα σοι Θεέ πάντων δόξα σοι, ὅτι καὶ νῦν Κωνσταντῖνον Νεομάρτυρα ἀνδρειότατον τῇ σῇ δυνάμει ἀνέδειξας. Θεοτοκίον.

Ὡτα θεῖά σου Παρθένη, τῆς φωνῆς ἦν ἀκούοντας, πάντοτε προθύμως, τοῦ ἀδελφιδοῦ σου ὡς γέγραπται· ὅτι φωνὴ ἦν ἡδεῖα τούτου Πάναγνε, καταθέλγουσα ψυχὴν ὁμοῦ καὶ καρδίαν σου.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχυρὸς Κύριε.

Σὺ τῇ γλυκεῖ βέλει τρωθεῖς παναοίδιμος Κωνσταντίνε, τοῦ ἐνθεοῦ ἔρωτος, ἔλαφος ὥσπερ διψητικὴ, πρὸς πηγὰς ὑδάτων ἐπιποθεῖ, οὕτως Ἄγιο ἐπόθεις ἀνευδότης, καιομένη καρδίᾳ Μαρτυρίου, πιεῖν τὸ ποτήριον.

Τὸν Ἱερὸν, καὶ θεοφόρον Ἰγνάτιον, Κωνσταντίνε Μάρτυς ἐκμιμούμενος, διὰ Χριστὸν, ὃν ἐν τῇ φυλακῇ τοῖς σοῖς συμπολίταις, μὴ ἐμποδίσῃτε ἔγγραφες, ἀλλὰ ἄφετε θανεῖν με, δι' ἀγάπην Χριστοῦ μου, τοῦ Σταυρὸν δι' ἐμὲ ὑπομείναντος.

Τί μοι χρυσός, τί μοι ὁ πλοῦτος ἀντέλεγε, τοῖς τυράννοις; τί μοι τὰ ἐπικύρια τῶν ἀγαθῶν, ἃ μοι δαψιλῶς προτείνετε, πλάνοι, ἀπατεῶνες καὶ ἄφρονες, Χριστός

μοι ἀντὶ πάντων ὁ ἐμὸς ἔρωτος πέλει, ἐφετὸν καὶ τερπνὸν τὸ ἀκρότατον.

Θεοτοκίον.

Ὡ Μαριάμ, τὸ κοσμοπόθητον ὄνομα, σὺ Παρθένη Θεοῦ μέσον ἔστηκας καὶ τῶν βροτῶν· καὶ τὸν μὲν Θεὸν, βροτὸν ἀπειργάσω, τοὺς δὲ βροτοὺς χάριτι Θεοῦ· εὐχαριστοῦμεν Κόρη, τῇ μεσιτείᾳ σου ταύτῃ, δι' ἧς ἅπαντα κόσμον διέσωσας.

Ὡ δὴ εἰ. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἡ ὑπερτερος γέγονας, πληγῶν τῶν ἐν σώματι, σὺ Μάρτυς γενναῖε Κωνσταντίνε· ἐν τῇ ἀσκήσει σου γὰρ ὁ Κύριος, φανείς παραδόξως Ἀθλητὰ, ἅπαντα τὰ στίγματα, τῆς σαρκὸς σου ἰάτρευσε.

Μακάριος γέγονας, καὶ μακαρίαις ἦνωσαι, μακάριε Μάρτυς Κωνσταντίνε· σὺ γὰρ τὸν μόνον ὄντα Μακάριον, φύσει ἀνεκλήρυξας Χριστὸν, ἀσεβῶν ἐνώπιον, Θεὸν ἅμα καὶ ἄνθρωπον.

Νομίμως παράδειγμα, πολὺαθλε γεγένησαι, καὶ ὁλοκαρδίου μετανόιας, ἀρνησιχρίστους πᾶσιν ὁ βίος σου· ὅπου γὰρ ἠρνήσω τὸν Χριστὸν, ἐκεῖ πάλιν Ἄγιο ἀνδρικῶς ὁμολόγησας. Θεοτοκίον.

Μυκτὴρ σου Πανάμωμε, πύργος λιθάνου γέγονε, Δαμασκού τὸ πρόσωπον σκοπεύων, τῆς ἐναντίας δυνάμεως· καὶ ὁσμὴ ῥινός σου ἀληθῶς, κόσμον εὐωδιάζον, ὥσπερ μῆλον πανεύσμον.

Ἄλλος Κανὼν. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ἡὼς ἐξείπω τὸ θαῦμα, ὅπερ ὁ Χριστὸς διὰ σοῦ ἐκτετέλεκε, Κωνσταντίνε Μάρτυς; ὁ γὰρ πρῶτον κωφός τε καὶ ἄλαλος παραδόξως ὤφθη, τρανῶς λαλῶν τε καὶ ἀκούων τῇ προσφύσει τοῦ θεοῦ λειψάνου σου.

Θεῖα χάριτι ἐδόθη, Μάρτυς Κωνσταντίνε τοῖς θεαῖς λειψάνοις σου, πνεύματα δίδωκεν πονηρίας, διὸ ἡ-

λευθέρωται, τῇ προσφύσει τούτων, ὁ δαιμονῶν εἰς τρία ἔτη, εὐλογῶν καὶ δοξάζων τὸν Κύριον.

Ἀίσχυνέσθωσαν πάντες, οἱ μὴ ὡς Ἁγίους τιμῶντες τοὺς Μάρτυρας, τοὺς πρὶν ἐξομότας, εἶτα πάλιν τὴν Πίστιν κηρύξαντας, καὶ θανατωθέντας· ἰδοὺ γὰρ τοὺς ὡς Ἁγίους, οὐρανόθεν κηρύττει τὰ θαύματα.

Θεοτοκίον.

Ἐχεις Δέσποινα κόσμου, ἔχεις τῇ θελήσει σου δύναμιν σύνδρομον, ὡς τεκοῦσα μόνη, παντοδύναμον Λόγον καὶ Κύριον· ὅθεν ἂν σὺ μόνον ἐμὲ θελήσης σωθῆναι, εὐχερῶς ἐγὼ Κόρη σωθήσομαι.

Ὡδή 5'. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Ὁνύχων πάντων ἀφίρεσιν, ποδῶν σου ὑπομείναντι Ἁγίε, ὁ πάντων Κύριος, ἐν φυλακῇ σοι ὀπτάνεται, καὶ τούτους παραδόξως ἀρτίους δείκνυσι.

Νοῆσαι νοὺς οὐδὲ δύναται, καὶ γλῶσσα ἐξειπεῖν τὴν ἀπειλήφας, δόξαν αἰδίδιμε, συγκληρονόμος γὰρ γέγονας Χριστοῦ, καὶ κληρονόμος Θεοῦ ὡς γέγραπται.

Ἐγένου Μάρτυς μὲν ὕστερος τοῖς χρόνοις Κωνσταντίνε αἰδίδιμε, τοῖς δὲ παλαισμοῖσι, καὶ θαυμασίαις οὐχ ὕστερος, ἀλλὰ τοῖς πάλαι Μάρτυσιν ἰσοστάσιος.

Θεοτοκίον.

Ὡς ροιᾶς λέπυρον μῆλόν σου, ὡς μέλι δὲ καὶ γάλα ἢ γλῶσσά σου· καὶ ὥσπερ κόκκινον, σπαρτίον χεῖλῃ σου γέγονε, καὶ λαλιά σου Κόρη ὠραία πέφυκεν.

Ἐτερος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἀγάλλου πνευματικῶς, ἡ Νῆσος Ὑδρα καὶ χόρευε, βλαστήσασα εὐκλεῶς Κωνσταντῖνον Μάρτυρα, καὶ τούτου κατέχουσα, Λεῖψανον τὸ θεῖον ὥσπερ πλοῦτον ἀδαπάνητον.

Ἀγάλλου σκίρτα καὶ σὺ, ἡ Κωνσταντίνου γεννήτρια, τὸ λείψανον τοῦ σοῦ υἱοῦ φόρτον γλυκὺν αἵρουσα,

καὶ εἰς Ὑδραν φέρουσα, καὶ ἐγκαλλωπίζου, ὅτι μήτηρ ὤφθης Μάρτυρος.

Καὶ σὺ δὲ Πρόδος κυυχῶ καὶ ὕμνους θεῖους παιάνιζε, ἀγιασθεῖσθαι σεπτοῦ αἵματος τοῖς ρεύμασι, Κωνσταντίνου Μάρτυρος, καὶ αὐτοῦ ἰδοῦσθαι, τὸ στερόρότατον Μαρτύριον.

Θεοτοκίον

Ἀγάλας σου καὶ μαστοῦς, τῷ σῷ Υἱῷ δείξον Δέσποινα, μίξον τοῖς σοῖς τὰ αὐτοῦ, σταυρὸν λόγχην κάλαμον, καὶ οὕτως ἰλέωσαι, αὐτὸν Θεοτόκε ἐφ' ἡμῖν τοῖς ἀμαρτήσασιν.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοῦ Μαρτυρίου λαθὼν βάπτισμα Μάρτυς, ὅπερ δευτέροις οὐ μολύνεται ῥύποις, πρὸς τὸν Χριστὸν ἀνέδραμες τὸν σοὶ ποθητὸν, ὅλος ἡλιόμορφος, ὅλος ἡγλαίσμενος παρ' αὐτοῦ, ληψόμενος τοὺς τῆς νίκης στεφάνους· ὃν ἐκδυσώπει νῦν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου Ἐνδοξε.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς, καὶ πάντα εἰδὼς πρὶν γενέσεως αὐτῶν Κύριος, προγινώσκων τὴν πρὸς αὐτὸν εὐθεῖαν διάθεσιν τῆς καρδίας σου, Νεομάρτυς Κωνσταντίνε, καὶ τὸν πρὸς τὴν εὐσέβειαν διάπυρον ζῆλον, καὶ ἔρωτα, εἰ καὶ πρὸς καιρὸν παρεχώρησε πεσεῖν σε εἰς τὸ μέγα τῆς ἀρνήσεως πτώμα, ὡς καὶ Πέτρον τὸν κορυφαῖον Ἀπόστολον, καὶ Ἰάκωβον τὸν Πέρσιν, καὶ Μείρακα καὶ Πιγχαρίον, ἀλλ' οὖν διὰ τῆς αὐτοῦ χάριτος, ὥσπερ ἐκείνους, οὕτω καὶ σὲ ταχέως πάλιν ἐκ τοῦ πτώματος ἡγείρε, καὶ ἐνοπλίσας τῇ αἰκείᾳ δυνάμει, ἐνώπιον τῶν ἀσεβούντων ὁμολογῆσαι αὐτὸν σὲ ἐνίσχυσε, καὶ στεφάνοις δόξης ὡς αὐτοῦ Νεομάρτυρα ἐστεφάνωσε. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς εἰς ἐν συνελθόντες μετὰ ἐγκωμίων τελοῦμεν τὴν μνήμην σου Ἐνδοξε.

ΕΝ ΜΗΝΙ ΝΟΕΜΒΡΙΩ ΙΔ'.

Τὴν Μνήμην ἐορτάζομεν τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος
Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου.

Παράδοξον πρᾶγμα, καὶ ὅλως ἀπίστευτον ἐφάνη
εἰς τὸν εὐαγγελικὸν Ναθαναήλ, ὅταν ἤκουσεν ἀπὸ τὸν
Φίλιππον, πῶς ὁ προφητευόμενος Μεσσίας ἀπὸ τὸν
Μωϋσῆν καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους Προφῆτας, ἐφάνη ἀπὸ
τὴν Ναζαρέτ. Πῶς λέγεις; ὁ Μεσσίας ἐκεῖνος, ὁ το-
σούτους αἰῶνας προσδοκώμενος ἀπὸ τὸ δωδεκάφυλον
τοῦ Ἰσραὴλ, τὸ μέγα τοῦ κόσμου ἀγαθὸν, ἐτίθη ἑξα-
φνα σήμερον ἠκούσθη, ἀπὸ ἑνα ποταπὸν χωρίον τῆς Γα-
λιλαίας τὴν Ναζαρέτ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν οὐδὲν ἀγαθὸν δύ-
ναι νὰ εὕγῃ. « ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶ-
ναι; » Τὸ ἴδιον φοβοῦμαι μήπως ἤθελα ἀκούσῃ καὶ
ἐγὼ σήμερον, ὁποῦ ἔρχομαι νὰ εἰπῶ ὅχι εἰς ἑνα Να-
θαναήλ, ὅτι ἀπὸ τὴν Νῆσον Ὑδραν ἀνέτειλεν ἑνὶς
λαμπροφανὴς ἀστὴρ, ὁ καλλίνικος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ
Κωνσταντῖνος φοβοῦμαι μήπως ἀκούσω καὶ ἀπὸ κα-
νένα τὸ « ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; »
Ἀπὸ τὴν Ὑδραν τὴν ἄνδρον, τὴν ταπεινὴν, δύναται
τι ἀγαθὸν εἶναι; καὶ μάλιστα ἑνα τοιοῦτον ἀγαθὸν, τὸ
ὁποῖον καὶ εἰς τὸν Θεὸν τὸν Νομοθέτην προξενεῖ δόξαν,
καὶ εἰς τοὺς ἐν οὐρανοῖς αὐλοὺς Ἀγγέλους εὐφροσύνην
καὶ ἀγαλλίαν, καὶ εἰς τὰ πλήθη τῶν Ὁρθοδόξων
καύχημα, καὶ εἰς τοὺς νοσητοὺς καὶ αἰσθητοὺς ἐχθροὺς
τῆς Πίστεως, αἰσχύνῃν ἀθεράπευτον. Ἀλλ' ἄς εἰπῇ,
ἄς ἐρωτήσῃ ὁποῖος θέλει, ἐκ τῆς Ὑδρας δύναται τι ἀ-
γαθὸν εἶναι; ἐγὼ θαρρόντως τὸν ἀποκρίνομαι μετὰ τὸν
Φίλιππον « ἔρχου, καὶ ἴδε. » Ὁ Ναθαναήλ ἔκαμιν
ὑπακοήν, ἐπῆγεν, εἶδεν, ἤκουσεν, ἐκαυτώθη ἀπὸ τὴν

γλυκύτητα τοῦ παμποθήτου Μεσσίου, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς
ἔμεινεν ἐκεῖ ἀχώριστος ἀπὸ τὸν Σωτῆρά του Ἰησοῦν.
Καὶ σὺ λοιπὸν ἀγαπητέ, κάμε σήμερον ὑπακοήν, καὶ
ἔλα νὰ ἰδῇς ὅχι ἑνα ποταπὸν γεμιτζίην Ὑδριώτην, ἀλλ'
ἔλα νὰ ἰδῇς ἑνα θαυμάσιον στρατιώτην τοῦ οὐρανοῦ
Βασιλέως, ὁ ὁποῖος λάμπει μετὰ τῆς ῥοῆς τῶν μαρτυρι-
κῶν τοῦ αἱμάτων, περισσότερον παρὰ ὁποῦ λάμπει ὁ
ἥλιος μετὰ τῆς ἐδικᾶς του ἀκτῖνας. ἔλα νὰ ἰδῇς μίαν
φλόγα τῆς θείας ἀγάπης, ἡ ὁποία δὲν εὐρίσκεται, πα-
ρὰ εἰς τὰ οὐράνια Σεραφεῖμ. ἔλα νὰ ἰδῇς ἐκείνην τὴν
ἀξιοθαύμαστον παρρησίαν, μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μακάριος
παρεστάθῃ ἐνώπιον τῶν ἀθέων τυράννων, ὥσάν καὶ εἰς
τόσα ἀνδράποδα νὰ ἰδῇς τὴν πάντ' ἀκατάπληκτον ἀν-
δρείαν, τὴν ὁποίαν ἔδειξεν εἰς τὰ προστεινόμενα διάφο-
ρα κολαστήρια, τὴν ἡρωϊκωτάτην ἐκείνην καρτερίαν,
μετὰ τὴν ὁποίαν ὑπέμεινε τὰς σκληροτάτας βασάνους,
ὁποῦ ἐκαταδαπάνησαν ἀνιέως τὸ μακάριον σῶμά του.
ἔλα νὰ ἰδῇς ταῦτα πάντα, καὶ ἄλλα τὰ κατὰ μέρος
τοῦ θαυμαστοῦ Μαρτυρίου του, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι
καὶ ἡ ἐδική σου καρδιά θέλει προσκολληθῇ εἰς τὴν τού-
του ἀγάπην καὶ πόθον καθὼς ἡ τοῦ Ναθαναήλ πρὸς
τὸν Χριστὸν, καὶ θέλεις ἀναπέμψῃ ἀπὸ ψυχῆς δόξαν
εἰς τὸν ἀγωνοθέτην Θεόν, ὁποῦ ἔδειξε τὴν θείαν του
δύναμιν, εἰς τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.
« Ἐρχου καὶ ἴδε » ὅτι ἰδοὺ ἐγὼ ἄρχομαι.

Οὗτος ὁ γενναιότατος Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος ἐ-
στάθῃ γέννημα καὶ θρόνον τῆς Νήσου Ὑδρας, ἡ ὁποί-
α Ὑδρα μὲν ὀνομάζεται, ἄνδρος δὲ εἶναι καὶ κατὰ-
ξηρος· ὅθεν καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἀναγκαζόμενοι
ἀπὸ τὸ ἄγρον τοῦ τόπου, ἐδόθησαν εἰς τὴν Ναυτικὴν
καὶ τὴν σήμερον ἔφθασαν εἰς μεγάλην ἐπίδοσιν. Οἱ
Γονεῖς δὲ αὐτοῦ τοῦ τρισμακάρου ἐχρημάτισαν μετρί-

ας καταστάσεως ἄνθρωποι. καὶ ὁ πατήρ Μιχαλάκης, ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ ὀνομάζεται Μυρίνα, ἡ ὁποία ἐπόθει νὰ ἰδῇ τοῦτον τὸν καλὸν τῆς υἱὸν στεφανηφόρον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ φανῇ ὡς ἀληθῶς, κατὰ τὸν Προφητάνακτα Δαβὶδ «μήτηρ ἐπὶ τέκνῳ εὐφραينوμένη». Ὅταν δὲ ἔφθασεν οὗτος ὁ Κωνσταντῖνος εἰς ἡλικίαν χρόνων δεκκοκτῶ, ἐπῆγεν εἰς Ῥόδον καὶ ἐσυναναστρέφετο συχνάκις εἰς τὸ κονάκι τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Ῥόδου Χασάν Κηπετάν κοινῶς ὀνομαζόμενου. πλὴν ἄμποτε νὰ μὴν ἤθελεν ὑπάγῃ ὁλότελα οὐτε εἰς τὴν Ῥόδον, οὔτε εἰς ἐκεῖνο τὸ κρατημένον κονάκι, ἐπειδὴ ἐκεῖ συχνάζωντας, καὶ μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ σατανικὸν σπήτι συναναστρεφόμενος, τί ἄλλο ἦτον ἀκόλουθον νὰ πάθῃ παρὰ ἐκεῖνο, ὁποῦ λέγει ὁ θεὸς Παῦλος, ὅτι «φθείρουσιν ἡθὴ χρηστὰ ὁμιλίας κακαί». Ὁ γὰρ Ἡγεμὼν βλέπωντας τὸν νέον προκομμένον καὶ ἔξυπνον, ἔβαλε τὴν σπουδὴν του ὅλγῃ ὁ μακρὸς, διὰ νὰ διαστρέψῃ τὴν γνώμην του καὶ νὰ τὸν γυρίσῃ εἰς τὸν Μωαμεθισμόν. ὅθεν μὲ διαφόρους κολακείας, καὶ μετὰ πολλὰ δωρήματα, ἔπεισε τέλος πάντων τὸν ἀπαλὸν νέον, καὶ ἠρνήθη φεῦ! τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀληθῆ πίστιν, καὶ ἐδέχθη τὴν πλανημένην θρησκείαν τῶν Ἀγαρηνῶν, καὶ ἔτι εὐρίσκετο εἰς τὴν πλάνην ταύτην χρόνους τρεῖς ὑπηρετῶν εἰς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ δόξης καὶ τιμῆς πολλῆς κοντὰ εἰς αὐτὸν ἀξιούμενος. Ὡς συμφορὰ μεγάλη, ὁποῦ κινεῖ εἰς δάκρυα κάθε ὀφθαλμόν! ὡς πτώμα ἐλεεινόν, ὁποῦ προσε νεῖ εἰς τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν λύπην ἀνείκαστον!

Ἄλλ' ὅμως φαίνεται Ἄδελφοί, πῶς ὁ νέος οὗτος ἔλαχε ψυχῆς ἀγαθῆς. ὅθεν καὶ δὲν ἐστάθη ἀναισθητος, καθὼς ἄλλοι, εἰς τὸ μέγα κακὸν ὁποῦ ἔπραξε. δὲν ἐμεινε μέχρι τέλους εἰς τὸ πτώμα ὁποῦ ἔπληθεν, ἀλλ' ἄρ-

χισε παρעυθὺς νὰ ἐλέγχῃται ἀπὸ τὴν συνείδησιν ἀκατάπαυστα, ἄρχισε νὰ λυπῇται, νὰ ἀναστενάζῃ, νὰ κλαίῃ, νὰ θρηνῇ, διὰ τὸ μέγα κακὸν ὁποῦ ἔπαθεν. ὅθεν καὶ ὅσα ἀργύρια τοῦ ἐτύχαιναν, ὅλα τὰ διαμοίραζε καλῶς ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἠγάπα περισσότερον τοὺς Χριστιανούς, καὶ ἐτίμα τοὺς Ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ μὲ μεγάλην εὐλάβειαν. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν, τόσον πῦρ τῆς θείας ἀγάπης ἀναψεν εἰς τὴν καρδίαν του, ὥστε ὁποῦ ἀπεφάσισε νὰ παρῶρσιασθῇ, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ φανερὰ τὴν Πίστιν, ὁποῦ ἀρνήθη ἔμπροσθεν τοῦ ἰδίου αὐθέντου τοῦ Ἡγεμόνος, καὶ βέβαια πρὸ πολλῶν χρόνων ὁ Κωνσταντῖνος ἤθελε λάβῃ τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον, ἂν ὁ πνευματικὸς του Πατήρ δὲν τὸν ἐμπόδιζεν ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν ταύτην. διότι ἀφ' οὗ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ἐξωμολογήθη ἐκ βάθους καρδίας εἰς ἓνα Πνευματικὸν πᾶσας τὰς ἁμαρτίας του, καὶ ἐφάνέρωσεν εἰς αὐτὸν τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἀπόφασιν ὁποῦ εἶχε διὰ νὰ παρῶρσιασθῇ, ὁ Πνευματικὸς φοβηθεὶς τὴν νεαρὰν καὶ τρυφερὰν ἡλικίαν του, μήπως δειλιάσῃ τοῦ Μαρτυρίου τὰ βάσανα καὶ ἀρνήθῃ ἐκ δευτέρου τὸν Χριστόν, ἄφες, τοῦ εἶπεν, ὦ τέκνον μου. ἄφες τώρα τὸν σκοπὸν αὐτὸν, καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτήν. φύγε κατὰ τὸ παρὸν, πήγαινε εἰς ἄλλον τόπον, καὶ ἀφ' οὗ ἔλθῃς εἰς ἀνδρικήν καὶ τραχυτέραν ἡλικίαν, τότε, σὺν Θεῷ, ὅχι μόνον ἡμπορεῖς νὰ τελειώσῃς τὸν σκοπὸν σου τοῦτον, καὶ τὴν ἀπόφασιν, ἀλλὰ καὶ μὲ περισσοτέραν εὐκολίαν δύνασαι νὰ ὑπομείνης τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου.

Εἰς ταῦτα τὰ λόγια τοῦ Πνευματικοῦ ὑπακούσας ὁ τῆς ὑπακοῆς υἱὸς Κωνσταντῖνος, μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἀφίνωντας κάθε δόξαν, καὶ τιμὴν, καὶ σωματικὴν ἀνάπαυσιν, καὶ κυδέρνησιν, ὁποῦ εἶχε κοντὰ εἰς τὸν

αυθέντην του, και ὡς σκύδαλα και καπνὸν λογισάμενος κάθε ἡδονὴν τοῦ κόσμου και ματαιότητα, ἐμβήκεν εἰς ἓνα καράβι και ἀνεχώρησεν εἰς τὸν νῦν λεγόμενον Κρίμ, και ἐκεῖ διέτριψε χρόνους τρεῖς, Χριστιανὸς εἰς τὸ φανερόν, και ὧν και παρὰ πᾶσι γινωσκόμενος, και πολιτεῖαν διάγων ἐν ἄρετον και χριστιανικὴν. Ἐπειτα ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Κρίμιν, ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ Παναγιωτάτου Κυρίου Γρηγορίου. Ἐκεῖ διακρίθωντας ζητεῖ θερμῶς, διὰ νὰ εὕρῃ ἔμπειρον Πνευματικὸν πρὸς θεραπείαν τῆς πεπληρωμένης ψυχῆς του, και κατὰ τὸν πόθον του τὸν εὕρισκει εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ μεγάλην Ἐκκλησίαν.

Εἰς τοῦτον λοιπὸν προσελθὼν ὁ καλὸς Κωνσταντῖνος μετὰ συντετριμμένης καρδίας, και θερμῆς κατανύξεως, ἐξομολογεῖται ὅλας τὰς ἁμαρτίας του, και μάλιστα τὴν πρὸς Χριστὸν ἄρνησίν του, και τοὺς ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας του λογισμοὺς, και κλαίωντας πικρῶς διὰ τὴν συμφορὰν του, ζητεῖ διόρθωσιν· ὁ δὲ Πνευματικὸς παρρησιάζει αὐτὸν εἰς τὸν ῥηθέντα Παναγιώτατον, ὃς τις ἰδὼν και μαθὼν πάντα τὰ κατ' αὐτὸν, ἐχάρη μὲν διὰ τὴν καλὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀπολωλότος, ἐλυπίθη δὲ διὰ τὶ δὲν ἐγνώριζε διὰ συμφέρον και νὰ τελειώσῃ τὸν πόθον του· ὅθεν νοθετῶντας αὐτὸν πατρικῶς νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὴν εὐσπλαγγίαν τοῦ Θεοῦ και νὰ μὴν ἀπελπίζεται, τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, διὰ νὰ ἀρματωθῇ μετὰ τὰς εὐχὰς τῶν ἐκεῖσε Ὁσίων Πατέρων, και ἔτζῃ νὰ δυνήθῃ νὰ ἀντιπαλαίσῃ, και νὰ νικήσῃ τὸν αὐτὸν νικήσαντα πρῶτον διάβολον.

Ἀπελθὼν λοιπὸν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἐπῆγεν εἰς τὴν ἱερὰν και βασιλικὴν Μονὴν τὸν Ἰδὴρων, και ἐκεῖ

διέτριψε πέντε μῆνας και ἐπέκεινα, ὑπηρετῶν εἰς τὸ Ἀρχονταλίκιον μετὰ κάθε προθυμίαν, ὑπακούωντας και εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ Ὁσίους Πατέρας, ἐξομολογούμενος συνεχῶς τόσον εἰς τοὺς ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Πνευματικούς Πατέρας, ὅσον και εἰς τὸν ἐν σκῆτει τῆς αὐτῆς Μονῆς ἐνασκούμενον και κοινὸν τοῦ ὅρους Πνευματικὸν πατῆρ κὺρ Σέργιον. Πρὸ δὲ πάντων ἐπρόσφερε διάπυρον εὐλάβειαν εἰς τὴν ἐκεῖσε Ἀγίαν και θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς ἡμῶν Θεοτόκου τὴν καλουμένην Πορταΐτισσαν· εἰς ταύτην γὰρ συνεχῶς προσερχόμενος ὁ αἰοίδιμος, ἐκ βαθέων ψυχῆς προσήχετο, δεόμενος τῆς θεομητορικῆς αὐτῆς μεγαλειότητος, νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὴν θερμὴν αὐτῆς ἀντίληψιν και βοήθειαν, και νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ διὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρόν του, και νὰ ὑπομείνῃ ἀνδρείως ὑπὲρ τῆς Πίστεως και τῆς ἀγάπης τοῦ Υἱοῦ της, τὸ πρὸ πολλοῦ μελετώμενον ὑπ' αὐτοῦ και ποθεύμενον Μαρτύριον· διὰ τὶ ἀφ' οὗ ἠρνήθη τὸν Χριστὸν, δὲν ἐδυνήθη νὰ εὕρῃ καμμίαν εἰρήνην εἰς τὴν συνείδησίν του, κατ' ἐκεῖνο ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του· ἀλλὰ τοῦ ἐφαίνετο πάντοτε πῶς ἀκούει νοερῶς μετὰ τὰ ὦτα τῆς καρδίας του, ἐκεῖνον τὸν φοβερόν λόγον ὁποῦ εἶπε περὶ τῶν ἀρνησιχρίστων ὁ Κύριος, ἡγουν τὸ «ὃς τις με ἀρνήσεται ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι καὶ γὼ αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Οὗτος ὁ λογισμὸς ἐντετυπωμένος εἰς τὸ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς του, κατέτρωγεν αὐτὸν ὡσὰν σκώληξ, και τὸν ἐτυραννοῦσεν ὡσὰν ἓνας δῆμιος, και ἀπὸ τὴν ἄμαχον δύναμιν τῆς Κυρίας Θεοτόκου, και τὴν χάριν αὐτῆς περιφραχθεὶς τὴν ψυχὴν, ἀναψεν ὅλος ἀπὸ τὸν πόθον εἰς τὸ Μαρτύριον, και πλέον νὰ ὑπομείνῃ δὲν ἐδύνατο· ἀλλὰ και μετ' ὅλον ὁποῦ ἐμποδίζετο ἀπὸ τοὺς Πνευματικούς και τοὺς Πατέρας

τοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου, λέγοντας ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του καὶ χωρὶς Μαρτύριον, αὐτὸς ὁμοίως ὑπὸ τῆς Χριστοῦ ἀγάπης καταφλεγόμενος, ἀνταπεκρίνετο εἰς αὐτούς· ὅπου ἀρνήθηκα τὸν Χριστὸν μου, ἐκεῖ πάλιν ἔχω νὰ τὸν ὁμολογήσω· ὅθεν παραλαβὼν τὰς εὐχὰς τῶν Πιτέρων, ὡς ἄρματα πνευματικὰ, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Ὄρος, καὶ ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν Ῥόδον.

Ἐκείσε φθίνωντας, ἐπῆγεν εἰς ἓνα Πνευματικὸν καὶ ἐξομολογήθη, φανερώσας εἰς αὐτόν, ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ παρῶρσιαθῇ, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὁ δὲ πνευματικὸς, φοβούμενος τὸ ἄδηλον τῆς ἐκδάσεως, ἐσυμβούλευεν αὐτόν· λέγων· τέκνον μου, ὁ καιρὸς εἶναι ἀκκτάστατος, καὶ αἱ ἡμέραι εἶναι πονηραί· ὅθεν λείψαι ἀπὸ ἓνα τοιοῦτον κίνημα καὶ σκοπὸν, καὶ πῆγινε πάλιν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ ὁ Θεὸς εἶναι ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ δέχεται τὴν μετάνοιάν σου, καθὼς ὑπεσχέθη μόνος του ὁ ἄψευδς δέστας λέγων· « οὐκ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν. » Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ ἑνθους ἐραστῆς Κωνσταντῖνος, οὔτε ἀκρόασιν ἔδιδεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Πνευματικοῦ, ὦντας ὅλος δι' ὅλου προσηλωμένος εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ καὶ εἰς τὴν ὁμολογίαν του· καὶ ὅσω μᾶλλον οἱ ἄλλοι τὸν ἐμπόδιζαν ἀπὸ τοῦ Μαρτύριου, τόσον περισσότερον αὔξανεν εἰς τὸν πόθον τοῦ Μαρτύριου, καὶ ὅσον ἐκεῖνοι ἐζήτην νὰ σθέσουν τὴν φλόγα τῆς καρδίας του μετὰ τὰ λόγια τους, τόσον ἡ φλόγα ἀνέπεε περισσότερον. Καὶ λοιπὸν ἄφ' οὗ ἀπεφάσισε νὰ παρῶρσιαθῇ, ἔκκαμψε προσευχὴν πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν μετὰ κατανύξεως, λέγωντας· « Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, σὺ ὅπου ἐκαταδέχθης νὰ κατεβῇς ἀπὸ τοὺς οὐ-

» ρανούς, καὶ νὰ φορέσῃς σάρκα ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, νὰ λάβῃς ἐμπτυσμούς, κολαφισμούς, ἐμπαιγμούς, καὶ μάστιγας καὶ τελευταῖον θάνατον σταυρικόν, διὰ νὰ σώσῃς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν καταδυναστείαν τοῦ διαβόλου. Αὐτὸς βοήθησόν μοι ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, καὶ ἐνδυνάμωσόν με τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ἀνάξιον δοῦλόν σου, διὰ νὰ σὲ ὁμολογήσω παρῶρσίχ, ὅτι σὺ εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀληθινός, καὶ σὺ ἐποίησας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ὅλα τὰ ὁρατὰ καὶ ἀόρατα κτίσματα· εἶσαι Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, γλυκύτατε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐπάκουσόν μου τοῦ ἁμαρτωλοῦ, καὶ δός μου δύναμιν νὰ νικήσω τὸν ἐχθρὸν ὅπου με ἐνίκησε, καὶ νὰ καταπτήσω ὅλους τοὺς ὑπηρετάς του, » εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ Ἁγίου σου Ὀνόματος. »

Ταῦτα εἰπὼν, παρευθὺς τρέχει ὡσάν πρόβατον εἰς τὴν σφαγὴν, καὶ χωρὶς νὰ τὸν ζητῇ τινὰς, αὐτὸς ἄφ' ἑαυτοῦ του αὐτόκλητος πηγαίνει εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτύριου, καὶ φανερόνεται εἰς ἐκείνους ὅπου δὲν ἐρωτοῦν παντελῶς διὰ λόγου του καὶ εὐρίσκεται ἐμπροσθεν εἰς ἐκείνους ὅπου δὲν τὸν ἐζήτην, ὡς λέγει ὁ Ἡσαΐας· « ἐμφανὴς ἐγενήθη τοῖς ἐμὲ μὴ ζητοῦσι, εὐρέθην μὴ ἐπερωτῶσι »· καὶ ἔτι παρῶρσιάζεται ἐμπροσθεν τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Ῥόδου Χασάν Καπετάνου ἐπονομαζομένου, τοῦ πρώην ἐδικοῦτου αὐθέντου, καὶ λέγει· χαίροις ἐξ ἐμοῦ τοῦ δούλου σου αὐθέντα. Ὁ Ἡγεμὼν ἀποκρίνεται· ποῖος δουλὸς μου εἶσαι ἐσύ; Ὁ δὲ Μάρτυς μετὰ μεγάλην παρῶρσίαν τοῦ ἀνταποκρίνεται· ἐγὼ εἶμαι ὁ Κωνσταντῖνος ἐκεῖνος ὅπου ἐσύ με παρεκίνησας νὰ ἀρνήθω τὸν γλυκύν μου Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ νὰ πιστεύσω τὸν Προφῆτην σου Μωάμεθ. Ὁ Ἡγεμὼν τοῦ εἶπεν· ἐγὼ δὲν σὲ γνωρίζω ποῖος εἶ-

σαι· ἐπειδὴ σὺ εἶσαι καλόγηρος (ἦτον γὰρ φορεμένος ὁ Ἅγιος ῥάσον μαῦρον ἀγιορείτικον, καὶ σκουφον, καὶ ἐφαίνετο ὥσάν καλόγηρος), καὶ ἂν εἶσαι ἐδικός μας, διατὶ ἐφόρεσες αὐτὸ τὸ μαῦρον φόρεμα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι τῆς θρησκείας μας; ὁ ἐδικός μας νόμος γράφει νὰ φοροῦμεν ἄσπρα φορέματα καὶ λαμπρά, διὰ νὰ εἴμεθα χωρισμένοι ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς. Εὐγαλε λοιπὸν αὐτὰ τὰ μαῦρα καὶ καταφρονεμένα ροῦχα ὅπου φορεῖς, καὶ ἐγὼ νὰ σὲ φορέσω ἄσπρα καὶ λαμπρά φορέματα, διὰ νὰ χαίρεσαι τὸν κόσμον, καὶ νὰ σοῦ δώσω καὶ ἄσπρα ὅσα χρειάζεσαι, διὰ νὰ εὐφραίνεσαι μὲ ἐμένα, καὶ διὰ νὰ σὲ βλέπουν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ νὰ σὲ φοβούνται, καὶ νὰ σὲ προσκυνοῦν. Πρὸς ταῦτα ὁ τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Κωνσταντῖνος ἀνταπεκρίνετο· ἔλα καὶ ἐσὺ αὐθέντα νὰ πιστεύσης καὶ νὰ ὁμολογήσης τὸν Χριστὸν πῶς εἶναι Θεὸς ἀληθινός, διὰ νὰ σὲ φωτίσῃ νὰ ἰδῇς τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν· ἐπειδὴ καὶ τώρα εἶσαι τυφλὸς καὶ σκοτισμένος ἀπὸ τὴν ἀσέθειαν, καὶ ἂν αὐτὸν ὁμολογήσης διὰ Θεὸν ἀληθινόν, βέβαια ἔχεις νὰ ἀξιωθῇς καὶ τῆς οὐρανοῦ Βασιλείας του, καὶ νὰ ἰδῇς ὀφθαλμοφανῶς τὰ ἀνεκλάλητα καλὰ τοῦ Παραδείσου, καὶ νὰ χαίρεσαι καὶ νὰ εὐφραίνεσαι εἰς αὐτὸν μὲ ὅλους τοὺς Ἀγγέλους, καὶ Ἀγίους. Λέγει τὸν ὁ ἀσεβὴς, ποῖος σὲ ἔμαθεν αὐτὰς τὰς φλυαρίας Χασάνη; ἐγὼ σὲ ἔκαμα υἱόν μου, διὰ νὰ σὲ ὑπανδρεύσω, καὶ νὰ σοῦ δώσω καὶ τὴν κληρονομίαν, καὶ ἐσὺ ἐκαταφρόνεςας τόσα ἀγαθὰ καὶ ἐφόρεσες μαῦρα; Βλέπων δὲ τὸν Ἡγεμόνα ταραχθέντα, ὁ παραστεκόμενος κοντὰ εἰς αὐτὸν Ἀγαρηνὸς ἐσήκωσε τὸ χερίτου καὶ ἐκτύπη τὸν Μάρτυρα· ἀλλ' ὁ Ἡγεμὼν ἐμπόδισεν αὐτὸν, ἐπρόσταξε δὲ μόνον νὰ τὸν βάλλουν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἔτζη αὐτὸς ἀνεχώρησε κατηφής, καὶ λυπημένος, καὶ ἐπῆ-

γεν εἰς τὸ χαρέμιτου, καὶ ἐκεῖ ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας ὁλοκλήρους χωρὶς νὰ εὐγῇ ἔξω ὁλότελα ἀπὸ τὸ κακόν του.

Μετὰ δὲ τὰς τρεῖς ἡμέρας ἐξελθὼν, καὶ ὅλος πνέων πῦρ καὶ μανίαν κατὰ τοῦ Μάρτυρος, ἐκάθητεν ἐπὶ τοῦ βήματος, καὶ εἶπεν· φέρετε ἐδῶ ἐκεῖνον τὸν μαρὸν ὅπου προχθὲς μᾶς εἶπε τόσα λόγια. Παραστάντος δὲ τοῦ Μάρτυρος, λέγεμοι ὡ πάντολμε, τὸν ἠρώτα ὁ Ἡγεμὼν, λέγεμοι, τί ἦσαν τὰ λόγια ἐκεῖνα ὅπου προχθὲς ἀπετόλμησες νὰ εἰπῇς ἐναντίον μου; Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, χωρὶς νὰ δειλιάσῃ ὁλότελα, ἀλλὰ θαρρῶτά ὥσάν λεοντάρι, ἀπεκρίθη λέγων· ἐγὼ σὲ εἶπα νὰ πιστεύσης εἰς τὸν Χριστὸν, ὅτι εἶναι Θεὸς ἀληθινός, διατὶ ἡ ἐδικήσας πίστις εἶναι βδελυρά, μαρὰ, καὶ ψεύτικη, ἐπειδὴ πιστεύετε ἓνα ψεῖστην, ὅπου εἰς τὸν κόσμον δὲν ἔδειξε κἀνένα θαῦμα, οὔτε σᾶς ἐδίδαξε κἀμμίαν ἀλήθειαν, καὶ κἀνένα καλόν, ἀλλὰ μόνον σᾶς ἐδίδαξε μυθολογίας, καὶ σᾶς παραγγέλλει νὰ κἀμνετε πορνείας, ἀρσενοκοιτίας, καὶ ἄλλας κακίας· καὶ ἐσεῖς ὡς τυφλοὶ τὸν πιστεύετε ὡς Προφήτην, καὶ διὰ τοῦτο ἔχετε νὰ ὑπάγετε μὲ αὐτὸν εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν, καὶ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον, διὰ νὰ κατακαίσθε παντοτινὰ μαζῇ μὲ τοὺς ἀδελφούς σας Δαίμονας· μόνον ἔλα νὰ γένῃς Χριστιανός, διὰ νὰ χαίρεσαι αἰώνια μὲ τὸν Χριστὸν εἰς τὸν Παράδεισον. Εὐγε τῆς ἐλευθεροστομίας σου, γενναῖε τοῦ Κυρίου ἀγωνιστά! εὐγε τῆς σῆς μεγαλοψυχίας, τῆς οὐσῆς οὐρανίων ἐπαίνων ἀξίας! Κατὰ ἀλήθειαν Ἀδελφοὶ ἐπληρώθη εἰς τοῦτον τὸν Ἅγιον, ἐκεῖνο ὅπου γράφει ὁ σοφὸς Σολωμὼν εἰς τὰς Προιμίας τὸ «Δίκαιος ὡς λέων πέποιθε»· καὶ τὸ τοῦ Προφήτου Δαβὶδ· «ἐλάλουν ἐν τοῖς μαρτυρίαις σου ἐναντίον βασιλέων, καὶ οὐκ ἠσχυνόμην.»

Ταῦτα λοιπὸν τὰ λόγια ὡς ἤκουσεν ὁ ἀσεβείας προστάτης, ἡλλοιώθη ὁλος ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ τὴν τόσῃ παρρησίᾳ καὶ τόλμῃ τοῦ Μάρτυρος, δείρετε, ἐφώναξεν εἰς τοὺς στρατιῶτάς του, δείρετε ἀλύπητα αὐτὸν τὸν τολμηρὸν, καὶ ἀδιάντροπον, ἀνασπάσετε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, ξεσχίσατε τὰς σάρκας του μὲ τοὺς ὄνυχας, καὶ τὰ σιαγόνιά του συντρίψατε μὲ τὰς πέτρας, διὰ νὰ ἐξεύρῃ νὰ ὁμιλῇ πρὸς τοὺς Ἡγεμόνας. Ταῦτα ἐκείνου εἰπόντος, εὐθὺς οἱ στρατιῶται ὤρμησαν ἐναντίον εἰς τὸ ἀρνίον τοῦ Χριστοῦ Κωνσταντῖνον, ὡσὰν λύκοι αἰμοβόροι καὶ ἄγριοι· καὶ ἄλλοι μὲν τὸν ἔδερναν, ἄλλοι δὲ ἐξέσχίζαν τὰς σάρκας του. καὶ οἱ μὲν ἀνέσπουν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, οἱ δὲ ἔσπυρνον αὐτὸν ἀπὸ τὰ ποδάρια, καὶ ἀπὸ τὰ χέρια ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, καὶ εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς· πλήθος γὰρ ὄντες ἄτακτον, καὶ εἰς τὴν κακίαν φύσει ὁρμητικὸν, ὤρμησαν καὶ τὴν ἀδειν ἔλαβον, ὥς στοχασθῇ πλέον ἅθε ἓνας τί δὲν ἔπραξαν, καὶ τί πληγὰς δὲν ἐπροξένησαν εἰς τὸν τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητὴν· τοῦτο μὲν, διὰ νὰ χορτάσουν τὴν ἔμφυτον τοὺς κακίαν, τοῦτο δὲ καὶ διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὴν τυριώδη γνώμην τοῦ Ἡγεμόνος τῶν πολλοὶ δὲ ἀπὸ αὐτοῦ, ἔπτυσον ἀναισχύντως καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Μάρτυρος, ἐμπαιζόντες αὐτὸν καὶ λέγοντες· ὥς ἔλθῃ τώρα ὁ Χριστὸς σου νὰ σε ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰς χειρὰς μας. Καὶ οὕτω μὲν οἱ τῆς πλάνης ὑπηρεταὶ ἔκαμναν καὶ ἔλεγαν, ἅξια τῆς ἐδικῆς τῶν μανίας καὶ ἀγριότητος, ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ γενναϊότατος Ἀθλητὴς, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα πάσχων ὑπὸ τῶν παρανόμων, ἀνεξικακῶς καὶ μεγαλοψύχως ὑπέμεινε· τοῦτο καὶ μόνον κράζων, τὸ τοῦ εὐγνώμονος ἁγιοῦ λόγιον· « μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου ».

σου « . Τελευταῖον δὲ, μισαποθαμμένος ὢντας ἀπὸ τὰς παιδείας ὁ Ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ, ρίπτεται εἰς τὴν φυλακὴν ὑπὸ τῶν δημίων, δεδεμένος με βραχίαις ἀλύσεις ἀπὸ τοὺς πόδας καὶ ἀπὸ τὸν λαιμὸν, ἕως εἰς δευτέραν ἐξέτασιν.

Τῇ δὲ ἐπαύριον καθίσας ὁ Ἡγεμὼν ἐπὶ τοῦ Βήματος, προστάζει νὰ φέρουν τὸν Μάρτυρα, διὰ νὰ δοκιμάσῃ ὥς δυνήθῃ νὰ τὸν γυρίσῃ εἰς τὴν ἀσέβειαν μὲ κολακείας καὶ πανουργήματα· καὶ ὅταν ἐπαραστάθῃ ἔμπροσθέν του ὁ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, λέγει πρὸς αὐτόν· ἐμετανόησες ἀπὸ τὰς χθесινὰς φλυαρίας Χασάνη; Ἀποκρίνεται ὁ Μάρτυς· ἐγὼ δὲν εἶμαι Χασάνης, ἀλλὰ εἶμαι Χριστιανὸς Κωνσταντῖνος το ὄνομά μου, καὶ δὲν λαλῶ φλυαρίας, ἀλλὰ πιστεύω καὶ ὁμολογῶ Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τρία Πρόσωπα, καὶ ἓνα Θεὸν ἀληθινόν. Τοῦτον Προσκυνῶ, τοῦτον δοξάζω· τὴν δὲ θρησκείαν σας ἀνυπεμάτιζω. Τότε ὁ ἀσεβὴς Ἡγεμὼν προστάζει νὰ τὸν δέιρουν δυνάτεις· ὅθεν τοῦ ἔδωκαν πεντακοσίους ραβδισμοὺς εἰς τὴν ῥάχην, καὶ πεντακοσίους εἰς τοὺς πόδας, τόσον ὅπου ἔπεσαν ὅλα τὰ ὀνύχια τῶν ποδῶν του· τὸ δὲ αἷμα ἔτρεχε ποταμιῶδες ἀπὸ ὅλον τὸ μαρτυρικόν του σῶμα, ὥστε ἐκοκκίνισεν ὅλον τὸ ἐκεῖ τῆς γῆς ἔδαφος. Ὁ δὲ γενναῖος τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης ὑπέμεινεν ἀνδρείως τοὺς πόρους, κράζων μόνον τὸ « μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου. » Οἱ δὲ στρατιῶται νομίσαντες ὅτι ἀπέθανε, τὸν ἐσήκωσαν ἀνίσθητον, καὶ τὸν ἔρριψαν ὡσὰν ἓνα φόρτον μέσα εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἐκεῖ λοιπὸν εἰς τὴν φυλακὴν εὐρισκόμενος, καὶ τὰ λοιπὰ πνέων, θείας ἀντιλήψεως καὶ ἐπισκοπῆς ἠξιώθη ὁ τρισμακάριστος, διότι ὁ Δεσπότης Χριστὸς, βλέπων τὴν ἐδικὴν του Ἀθλητὴν πάσχοντα διὰ τὴν

ἀγάπην του, καὶ εἰς θάνατον κινδυνεύοντα, παρέστη εἰς αὐτόν, καὶ διὰ τῆς θείας του χάριτος καὶ δυνάμεως, ἱάτρευσε ὅλας τὰς πληγὰς τοῦ σώματός του, ἀποκατέστησε σώους τοὺς ὀνυχας τῶν ποδῶν του, καὶ τὸν ἕκαμεν ὅλον ὑγιῆ ὡς Ἰατρός ψυχῶν καὶ σωμάτων· καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ θάρρος καὶ χαρὰν εἰς τὴν μακκρίαν του ψυχὴν ἐνέσταξε. Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας, κατὰ πρόσταξιν τοῦ Ἡγεμόνος, ἐλθόντες οἱ ὑπηρεταὶ νὰ ἐκβάλλουν ἀπὸ τὴν φυλακὴν τὸν τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρα, ὃ τοῦ θαύματος! εὗρον αὐτὸν ὅλον ὑγιῆ, χωρὶς νὰ ἔχη κἀνένα σημάδι τῶν προτέρων πληγῶν, οὔτε εἰς τοὺς πόδας, οὔτε εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν τοῦτον ἰδὼν, σοῦ ἤρεσε, τοῦ λέγει, Χασάνη αὐτὸ ὁποῦ σοῦ ἕκαμα; ἔλα τὸ γληγορότερον, καὶ ὁμολόγησαι ὅτι ἡ πίστις μας εἶναι ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας μεγαλητέρα, διὰ νὰ σοῦ χαρίσω καὶ ὅσα πρότερον σοῦ ἔταξα. Τότε ὁ ἀνδρειότατος Κωνσταντῖνος εἶπε πρὸς αὐτόν· ἄκουσον ὦ Ἡγεμὼν νὰ σοῦ ὁμιλήσω, καὶ νὰ σοῦ φανερώσω ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ἡξεύρεις πολλὰ καλὰ, ὅτι πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐκαταπλήγωσες ὅλον μου τὸ σῶμα ἀπὸ τὰς μάστιγας, εὐγαλες ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ῥαβδισμοὺς ὅλα τὰ ὀνύχια τῶν ποδῶν μου, μὲ ἔρριψες μισαποθαμμένον εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τώρα ποῦ εἶναι ἡ πληγὴ ἐκεῖναις; ποῦ εἶναι οἱ ξεριζωθέντες ὀνυχες; βλέπε ἔμεινε σημάδι τῶν πληγῶν; ἰδὲ, λείπει κἀνένας μου ὀνυχας; Ὁ Δεσπότης μου Χριστὸς, μὲ ἐπεσκέφθη εἰς τὴν φυλακὴν καὶ μὲ ἱάτρευσε ἀπὸ τὰς πληγὰς, καὶ τοὺς ὀνυχας τῶν ποδῶν μου σώους ἀποκατάστησεν, ὡς Θεὸς ἀληθινὸς ὁποῦ εἶναι. Αὐτὸν λοιπὸν προσκυνῶ, ὁποῦ εἶναι ἱατρός πάνσοφος καὶ ὁποῖος τὸν ἀκολουθεῖ, καὶ πιστεύει εἰς τὰ λόγια του γίνεται ὁμοίός του, καὶ θέλει κληρονο-

μήσει μαζί μὲ αὐτὸν ζῶν τὴν αἰώνιον. Τὸ λοιπὸν, παρκαλῶ σε ὦ Ἡγεμὼν, ἀνοιξὸν ὁμμάτια τὰ τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἔλα νὰ προσκυνήσῃς καὶ ἐσὺ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ὁποῖον ἐπροσκυνοῦσαν καὶ ἐδικοὶ σου γονεῖς οἱ ὁποῖοι ἕως τώρα εἶναι Χριστιανοί. Τοῦτο δὲ εἶπεν ὁ Μάρτυς, ἐπειδὴ ὁ Ἡγεμὼν αὐτὸς τῆς Ρόδου κατέγεττι ἀπὸ Ἰερύτας, ἤγουν γκιουρτζίδες, καὶ σκλαβωθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς, ἄφηκε τὴν πατρικὴν του πίστιν τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐδέχθη τὴν θρησκείαν τῶν Ἀγαρηνῶν.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡγεμὼν, καὶ μάλιστα ὅτι οἱ γονεῖς του εἶναι Χριστιανοί, ἔλαβε μεγάλην ἐντροπὴν ἔμπροσθεν εἰς τοὺς ἄλλους Ἀγαρηνοὺς, ὁποῦ ἦσαν παρόντες καὶ ἤκουον· ὅθεν προστάζει νὰ βάλουν πάλιν τὸν Μάρτυρα εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νὰ σφαλίσουν τοὺς πόδας του εἰς τὸ λεγόμενον Τουμπρούκι. Εἰς ταύτην λοιπὸν ὁδὴν ἄν βιάσανον ἐπέρασεν ὁ Μάρτυς ὁλοκλήρους ἡμέρας καὶ νύκτας, πρὸς μόνον τὸν δυνάμενον σώζειν ἐκ θανάτου Χριστὸν τὸν Θεὸν ἀποθλέπων, καὶ προσευχόμενος. Κατὰ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας, ἠκολούθησε καὶ ἐφυλάκωσαν εἰς τὴν αὐτὴν φυλακὴν ἕξ Χριστιανοὺς, καὶ δύο Ἰερεῖς ἀπὸ χωρίον Σωρόνη, ὁμοίως καὶ τέσσαρας Τούρκους. Λοιπὸν εἰς μίαν νύκτα, θέλωντας ὁ Θεὸς νὰ δοξάσῃ τὸν Μάρτυρά του, τὸν αὐτὸν προδοξάσαντα διὰ τοῦ Μαρτυρίου, τί ἐθαυματουργήσῃ; Μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ βαθύτατον σκότος τῆς νυκτός, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μεσονυκτικοῦ, φῶς μέγα ἔλαμψεν εἰς ὅλην τὴν φυλακὴν· καὶ ὃ τῆς πολλῆς περὶ τὸν σὸν Μάρτυρα συγκαταβάσεως, καὶ ἀγαπητικῆς διαθέσεώς σου φιλανθρωπότατε Δέσποτα! ἀπὸ τὴν δύναμιν καὶ θαυμαστὴν ἐνέργειαν τοῦ θεοῦ ἐκεῖνου καὶ οὐρανοῦ φωτός, ἐλύθη παρευθὺς ὁ γενναῖος Κων-

σταντίνος ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἀλυσίδας, ἐλευθέρωθηκαν οἱ πόδες του ἀπὸ τὸ τιμωρητικὸν ξύλον, καὶ εὐρέθη ἰσχύμενος κατὰ ἀνατολάς, καὶ προσευχόμενος. Τούτου τοῦ θείου φωτός, καὶ γλυκυτάτου τὴν θεωρίαν, ἰδόντες μὲν οἱ ἐκεῖσε εὐρισκόμενοι δύο Ἱερεῖς, καὶ ἑξ λαϊκοί, ἐσηκώθησαν παρευθὺς καὶ ἐπροσκύνησαν· οἱ δὲ τέσσαρες Τούρκοι ἐφώναξαν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἀράβων, τὴν φωνὴν ἀλάχ, ἀλάχ. Φήμη δὲ διεδόθη εἰς τοὺς στρατιώτας τοῦ Ἡγεμόνος τοὺς φυλάττοντας τὴν Πόλιν, ὅτι ἔπεσε φωτὶς εἰς τὴν φυλακὴν· ὅθεν ἔτρεξαν παρευθὺς νὰ ἰδοῦν, καὶ ἐμβαίνοντες εἰς τὴν φυλακὴν, βλέπουν τὸν Μάρτυρα, ὁποῦ ἐστέκετο ἔξω ἀπὸ τὸ Τουμπρούκι, λυτὸς ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ ἐλεύθερος, καὶ λέγουν εἰς τοὺς ἐκεῖ εὐρισκόμενους Τούρκους τε καὶ Χριστιανούς, ποῖος ἔλυσε ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦτον τὸν κακὸν ἄνθρωπον; Ἀπεκρίθησαν οἱ Τούρκοι· ἡμεῖς ὅλοι ἐκοιμόμεσταν αὐτὴν τὴν νύκτα, καὶ κατὰ τὸ μεσονυκτικὸν εἶδαμεν ἕνα φῶς μεγάλον, ὁποῦ ἔλαμψε μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ αὐτὸν τὸν καλόγηρον εἶδαμεν ὁποῦ ἐπροσκύνει· ὅθεν ἀπὸ τὸν θαυμασμόν μας ἐφωνάξαμεν τὸ, ἀλάχ, ἀλάχ. Τοῦτο εἶδαμεν, καὶ τοῦτο μαρτυροῦμεν. Τότε οἱ στρατιῶται ἀνήγγειλαν ταῦτα πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐπετίμησε λέγων· σοῦς, φυλαχθῆτε νὰ μὴ τὸ εἰπῆτε εἰς τινὰ, διὰ τί εἶναι κρίμα, καὶ ἐναντίον εἰς τὴν πίστιν μας. Ἐκραξε δὲ καὶ τοὺς Τούρκους, καὶ τοὺς Χριστιανούς, ὁποῦ ἦσαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τοὺς εἶπεν· ἴδετε; διὰ τὸ νὰ εἶναι ἐκεῖνος ὁ καλόγηρος ἀμαρτωλός, ἔρριψεν ὁ Θεὸς φωτὶαν νὰ σᾶς καύσῃ, καὶ προσέχετε καλὰ νὰ μὴ τὸ εἰπῆτε εἰς κανένα, καὶ ὕστερον σᾶς ἀποθάνω ἀπὸ τὸ ξύλον. Ἀπὸ τότε δὲ καὶ ὕστερον πλέον δὲν ἔφερον ὁ Ἡγεμὼν τὸν Μάρτυρα εἰς τὸ κριτήριον.

ἐφοβήθη γὰρ ἀπὸ τὸ θαῦμα, ὁποῦ ἠκολούθησε τοῦ οὐρανίου φωτός· μόνον ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, ἐπαίδευον αὐτὸν ἀνελεήμονα οἱ ὑπηρέται τῆς πλάνης.

Ἀκούσατε δὲ καὶ ἄλλο θαυμάσιον, εὐλογημένοι Χριστιανοί, ὁποῦ ἐνήργησεν ὁ Θεὸς εἰς τιμὴν τοῦ Μάρτυρος. Ἐνας Ἰμάμης τῶν Ἀγαρηνῶν, βάρβαρος εἰς τὸ ἦθος καὶ βαρβαρώτερος εἰς τὴν γνώμην, ἐσήκωσε τὸ μικρόν του χέρι διὰ νὰ ῥαπίσῃ τὸν τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρα, καὶ ὁ τοῦ θαύματος! παρευθὺς ἡ θεία Δίκη δικαίως τὸν ἄδικον ἐτιμώρησε, καὶ ἔγινε ὅλον του τὸ χέρι κατάμαυρον· ὅθεν ὅλοι οἱ Ἀγαρηνοὶ ἔγιναν ἡμεροὶ ἀπὸ τὸν φόβον τους, καὶ κανένας πλέον δὲν ἐτόλμα νὰ πειράξῃ τὸν Μάρτυρα, βλέποντες πῶς ὁ Θεὸς τὸν ἀγαπᾷ, καὶ ἐκδικεῖ ὅλους ἐκείνους, ὁποῦ ἤθελαν τὸν ἐνοχλήσει.

Ἐμεινε λοιπὸν ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητὴς μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, πέντε σχεδὸν μῆνας ταλαιπωρούμενος ἀπὸ τὴν πείναν, θλιβόμενος ἀπὸ τὴν δίψαν, κακουχούμενος ἀπὸ τὰς ψῆρας, καὶ καταταραννόμενος ἀπὸ τὰς ἄλλας κακοπαθείας, καὶ στενοχωρίας, ὅσας συνειθίζει νὰ ἔχῃ μία φυλακὴ, καὶ φυλακὴ καταδίκων ἀνθρώπων. Ἐνας μόνος εὐλογημένος Χριστιανὸς εὐρέθη, ὁποῦ τὸν ἐπεσκέπτετο, καὶ εἰς κάθε δέκα ἡμέρας τοῦ ἔφερε τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν καὶ ἐμεταλάμβανε, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐνδυναμούμενος καὶ παρηγορούμενος ὁ ἀοίδιμος, ἐλογίζετο τὰς στενοχωρίας ὡς πλκτυσμούς, τὰς θλίψεις ὡς ἀναπύσεις, καὶ τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν ἐκατοίκει ὡς φωτεινὸν παλάτιον· διὰ τί αὐτὴν τὴν δύναμιν καὶ χαρὰν ἔχει ἡ Μετάληψις τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, ὅταν ἀξίως καὶ συνεχῶς λαμβάνεται παρὰ τῶν ὀρθοδόξων· μεταβάλλει τὰ θλιβερά εἰς χαροποιά· νομίζει τὰς κακοπαθείας ὡς τρυ-

φας, καὶ τὸν φοβερὸν θάνατον λογίζεται ὡς ζωὴν. Ἡ αἰτία δὲ, διὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Ἡγεμὼν ἐκράτει τὸν Μάρτυρα εἰς τὴν φυλακὴν εἰς τόσον πολὺ διάστημα καιροῦ, ἦτον διὰ τὴν ἐφοβήθη τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ὁποῦ ἔχουν οἱ Ὑδριῶται κοντὰ εἰς τὴν βασιλικὴν Πόρταν, καὶ μάλιστα εἰς τὸν καπετὰν Πασὰν τοῦ Ἀρχιπελάγους· ὅθεν καὶ ἐφοβεῖτο νὰ θανατώσῃ Ὑδριώτην. Διὰ τοῦτο ἔγραψεν εἰς τὸν καπετὰν Γεώργιον τὸν Ὑδριώτην, ὁποῦ τότε εὐρίσκετο εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, εἰς αὐτὸν τὴν τοῦ Μάρτυρος ὑπόθεσιν, καὶ διὰ τοῦτο ἀνέβαλλε τὸν καιρὸν τοῦ θανάτου του, ἕως οὗ νὰ λάβῃ παρ' ἐκείνου ἀπόκρισιν. Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητὴς τοῦτο μαθὼν, γράφει ἀπὸ τὴν φυλακὴν γράμματα πρὸς τὸν ῥηθέντα καπετὰν Γεώργιον, παρακαλῶν αὐτὸν θερμῶς νὰ φυλαχθῇ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ Μαρτύριον, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ὅτι τοῦτο εἶναι ἡ μεγαλητέρα χάρις, ὁποῦ ἡμπορεῖ νὰ τοῦ κάμῃ τοῦτο εἶναι ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη, ὁποῦ ἔχει νὰ δείξῃ εἰς τὸν συμπατριώτην του, καὶ τοῦτο εἶναι ἡ ἀνωτέρα εὐεργεσία, ὁποῦ δύναται νὰ τοῦ προξενήσῃ. Ὡς θαυμαστοῦ ἔρωτος, ὁποῦ ἀναπτен εἰς τὴν καρδίαν σου γενναϊότατε Κωνσταντίνε! Ὡς τοῦ ἀσθέστου πυρὸς τῆς θείκης ἀγάπης, ὁποῦ κατέφλεγεν ὅλα σου τὰ ἐντόσθια!

Λαθὼν δὲ ὁ Καπετὰν Γεώργιος τὰ γράμματα τοῦ Μάρτυρος, καὶ μαθὼν ἀπὸ αὐτὰ τὸν πόθον ὁποῦ εἶχεν εἰς τὸ νὰ μαρτυρήσῃ, ἔγραψε πρὸς τὸν Ἡγεμόνα τῆς Ρόδου, ὅτι ἡμεῖς ἓνα τοιοῦτον ἄνθρωπον δὲν θέλομεν νὰ τὸν ἡξεύρωμεν, καὶ ὅ, τι θέλεις κάμε αὐτόν. Τότε ὁ Ἡγεμὼν, λαθὼν τὴν ἀπόκρισιν ταύτην, ἔβαλε βουλὴν διὰ νὰ θανατώσῃ τὸν Μάρτυρα. Ἐν μὲν δὲ τῶν ἡμε-

ρῶν, ἐκβαλὼν αὐτὸν ἔξω ἀπὸ τὴν φυλακὴν, τὸν ἐπρόσταξε νὰ σηκώσῃ πέτρας ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, καὶ νὰ τὰς φέρῃ εἰς ἄλλο. Ὁ δὲ Μάρτυς, ἐπιθυμῶν νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸν Χριστὸν μίαν ὥραν ἀρχήτερα, ἐκαμώθη ὅτι ἔφευγε, διὰ νὰ κινήσῃ τὸν Ἡγεμόνα εἰς θυμὸν, καὶ ἀκολούθως διὰ νὰ τὸν παροξύνῃ εἰς τὸ νὰ τὸν θανατώσῃ. Ὁ δὲ παραστεκόμενος εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ὢντας σκληρὸς καὶ χριστιανομάχος, ἔτρεξε καὶ ἐπίασε τὸν Μάρτυρα, καὶ ἐκβαλὼν τὴν μάχαιράν του ὁ ἀλιτήριος ἐκτύπη μακροδῶς εἰς ὅλον τὸ σῶμά του, τόσον ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος τῆς μαχαίρας, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸ κοπτερόν, εἰς τρόπον ὁποῦ κατέκοψε καὶ κατεπλήγησεν ὁ θηριόγνομος τὸ ἀθλητικὸν ἐκεῖνο καὶ κατεπεπονημένον ἀπὸ τὰ πρότερα βιάσανα σῶμα· καὶ ἐκεῖνος μὲν μετὰ τὴν παιδείαν ταύτην εὐχαρίστησε τὸν θυμὸν του καὶ τὴν κακίαν του· ὁ δὲ Μάρτυς ἔχαιρε καὶ εὐφραίνετο διὰ τὴν ἔπαθον τοῦτο ὑπὲρ τοῦ ἐρωμένου Θεοῦ του. Τέλος πάντων ἀποκαμὼν πλέον ὁ τῆς ἀσεβείας Ἡγεμὼν ἀπὸ τὸ νὰ παιδεύῃ τὸν Μάρτυρα, προστάζει νὰ ἐκβάλουν αὐτὸν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ παραστήσας αὐτὸν ἐπὶ τοῦ Βήματος, τὸν ἐρώτᾷ ταύτην τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν, ἂν ἐμετανόησῃ, καὶ ἂν ἀρνήται τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ Κωνσταντῖνος, μετὰ τῆς ὁμοίας γενναϊότητος, εἶπον σοι, ἀπεκρίθη, ὅτι ἐγὼ εἶμαι Χριστιανὸς, καὶ τὸν Χριστόν μου δὲν εἶναι τρόπος νὰ τὸν ἀρνήθῃ, καὶ εἰς μυρία κομμάτια τὸ σῶμά μου κατακόψῃς. Λοιπὸν ὅ, τι θέλεις κάμε εἰς ἐμὲ μίαν ὥραν πρότερον, διὰ τὴν ὁ Κύριός μου με προσμένει, μόνον μὴν ἀργοπορήσῃς, ἐπειδὴ ἐγὼ ἡξεύρω, ὅτι ἔκαμες κατ' ἐμοῦ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν. Διὰ τὴν τριῶν ἡμερῶν τῆς αὐτοῦ τελειώσεως, τοῦ ἀπεκάλυψεν ὁ Κύριος, ὅτι ἔφθασεν ὁ καιρὸς νὰ λάβῃ τὸν στέφανον τῆς

ἀθλήσεως· καὶ τῇ ἀληθείᾳ τὸ ἤξευρεν ὁ Ἅγιος, ὅτι οἱ ἀσεβεῖς ἕκαμαν κατ' αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν· ὅθεν τοῦτο προγνωρίσας, κράζει τὸν Χριστιανὸν ἐκεῖνον, ὁποῦ τὸν ἐπεσκέπτετο, καὶ τοῦ λέγει· πήγαινε ἀδελφε καὶ φέρε μου τὰ ἄχραντα Μυστήρια νὰ κοινωνήσω, ὅτι τῇ τετράδι μὲλλον οἱ ἀσεβεῖς νὰ με θανατώσουν.

Ὅθεν καὶ κατὰ τὴν προῤῥησιν τοῦ Ἁγίου, ἐτῴη ἔγινε· διὰ τί, ἀφ' οὗ ὁ Ἡγεμὼν τὸν ἐρώτησεν, ὡς εἰπομεν ἀνωτέρω, καὶ εἶδε τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, ἔδωκε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν θανατώσουν μέσα εἰς τὴν φυλακὴν. Λοιπὸν ἀφ' οὗ ἡ τρίτη ἐπέρχετο, καὶ ἐξημέρωνεν ἡ ἡμέρα τῆς τετράδος, εἰς τὰς πέντε ὥρας τῆς νυκτός, ἔπνιζαν οἱ ἀλιτῆριοι τὸν γενναῖον Κωνσταντῖνον, τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Νοεμβρίου Μηνός, καὶ οὕτως ἀπῆλθεν ἡ Μακαρία του ψυχὴ εἰς χεῖρας Θεοῦ, διὰ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὸν ἀμαράντινον στέφανον τοῦ Μαρτυρίου, καὶ νὰ συνευφραίνεται μετὰ πάντων τῶν Μαρτύρων εἰς τὰ οὐράνια. Τὸ δὲ σῶμά του ἐπροσταξεν ὁ Ἡγεμὼν καὶ τὸ ἐρρίψαν ἔξω ἀνάμεσα τῶν ἐκεῖσε εὐρισκομένων ξύλων. Τὸ δὲ πρῶτ' ἔδωκεν ἄδειαν εἰς τοὺς Χριστιανούς νὰ τὸ πάρουν καὶ νὰ τὸ θάψουν καθὼς ἡξέουρον, πρὸ τοῦ νὰ λάβουν οἱ ἄλλοι Τοῦρκοι τὴν εἰδήσιν. Ἐτῴη ἐπῆγαν οἱ Ἱερεῖς μετὰ καὶ ἄλλων Χριστιανῶν, καὶ πέρνοντες τὸ μαρτυρικὸν σῶμα, τὸ ἐνταφίασαν ἐντίμως ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὸ Βηρούσιον. Ὁ δὲ πανάγαθος Θεὸς ἐτέλεσε δι' αὐτοῦ πάμπολλα θαύματα, καὶ εἰς ὅλους ἐκείνους, ὁποῦ ἔπασχον ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας, καὶ μάλιστα εἰς ἐκείνους, ὁποῦ ἔπασχον ἀπὸ θέρμην, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ὅλοι ὅσοι μετὰ πίστεως ἐπλησίαζον εἰς τὸ Λεῖψανον τοῦ Μάρτυρος, καὶ εἰς τὸν τάφον του, ἐ-

λαμβάνεν ὁ καθείς τὸ αἰτούμενον, καὶ τινὰς δὲν ἔμεινε παραπονεμένος.

Ἀκούσατε δὲ Ἀδελφοί μου ἓνα θαυμάσιον, ὁποῦ ἐτέλεσεν ὁ Κύριος μετὰ τὸ Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου. Οἱ δῆμοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἔπνιζαν τὸν Ἅγιον, ἦσαν δύο, ὁ ἓνας Τοῦρκος, καὶ ὁ ἄλλος Ἑβραῖος. Κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἡμέραν, ὁποῦ τὸν ἐθανάτωσαν, ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ Τοῦρκος δηλαδή, ἐκεῖ ὁποῦ ἐκοιμᾶτο, εὗρε τὴν παρὰ Κυρίου ἐκδίκησιν, διὰ τί ἀστροπελέκιον πεσὼν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ τὸν κατέκαυσε, καὶ ἀγκαλὰ ἦσαν ἐκεῖ κοντάτου τέσσαρες Χριστιανοί, καὶ πέντε ἄλλοι Τοῦρκοι, με ὅλον τοῦτο τὸ ἀστροπελέκι ἐκεῖνο, ὥσάν νὰ εἶχε λόγον καὶ αἰσθησιν, τοὺς μὲν ἄλλους ἀφῆκεν ἀβλαβεῖς, ἐκεῖνον δὲ μόνον τὸν ὑπρέτην τοῦ φόνου τοῦ Ἁγίου δικαίως τὸν ἄδικον ἐθανάτωσεν· ὅθεν οἱ ἀνωτέρω ἄνθρωποι ἰδόντες τὸ παράδοξον τοῦτο, ἐπῆγαν εἰς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ τὸ ἐμαρτύρησαν.

Τοιαῦτα μὲν θαυμάσια ἐτέλεσεν ὁ τῶν θαυμασίων Θεὸς τόσον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μαρτυρίου, ὅσον καὶ ἐν τῷ τέλει, καὶ μετὰ τὸ τέλος αὐτοῦ, καθὼς τὸ ἡκούσατε. Τελειωθέντος οὖν τοῦ Μάρτυρος, ἡ καλὴ αὐτοῦ Μήτηρ, μαθοῦσα πῶς ὁ φίλτατος υἱὸς της ἐδόξασε τὸν Θεόν, με τὴν χύσιν τοῦ αἵματός του, καὶ εἰς τὴν Ῥόδον εἶναι τεθαμμένον τὸ μαρτυρικὸν του σῶμα, ἔδραμεν ὡς ἡ διψῶσα ἔλαφος νὰ ὑπάγῃ εἰς ἀπόλαυσίν του, καὶ νὰ φέρῃ ἐκεῖθεν εἰς τὴν πατρίδα της τὸ θεῖον Λεῖψανον τοῦ υἱοῦ της τοῦ ἀγαπητοῦ. Ἐπῆγε, καὶ διὰ συνεργείας καὶ προτροπῆς τοῦ προῤῥηθέντος Καπετὰν Γεωργίου, ἔλαβε τὸν ποθούμενον, καὶ ἔχει τοῦτον τώρα ἡ πατρίς αὐτοῦ Ὁθσαυρὸν θείων χαρίτων ἀνέκλειπτον καὶ ἀδαπάνητον τοῖς πιστῶς εἰς αὐτὸν προστρέχουσι. Μετὰ δὲ τὴν ἐκ τάφου ἀνακομιδὴν τῶν

θειών Λειψάνων του, ἐτέλεσε καὶ τὰ ἀκόλουθα θαύματα.

Ἐνας Χριστιανὸς Ῥόδιος, κτυπηθεὶς ἀπὸ φοβερόν ἀστροπελέκιον, ἔχασε τὴν φωνὴν ὁμοῦ καὶ τὴν ἀκοήν, καὶ ἦτον ὁ δυστυχὴς κωρὸς καὶ ἄλαλος εἰς τὸ διάστημα τεσσαράκοντα ὁλοκλήρων ἡμερῶν. Ἔστεκε δὲ εἰς τὸ μέσον ἐκστατικὸς, παραλογισμένος, καὶ ἔξω ἑαυτοῦ, καὶ εὐθὺς ὁποῦ ἔγγισεν ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸ Λεῖψανον τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου, ὃ τοῦ θαύματος! ἐγένεν ὁ ἄνθρωπος ὑγιής, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν. Ὁμοίως καὶ ἓνας ἄλλος ἄνθρωπος εἶχε δαιμόνιον φοβερόν, ὥστε ὁποῦ τρεῖς ὁλοκλήρους χρόνους, ἔτρεχεν ἐπάνω καὶ κάτω εἰς τοὺς κάμπους, καὶ ἐγύριζεν εἰς τὰ ὄρη καὶ βουνά, γυμνός, καὶ ἀνυπόδητος, καὶ εἰς τὸ σπήτιον νὰ ἔμβῃ δὲν ἤθελεν, οὔτε νὰ ὁμιλήσῃ μὲ ἄνθρωπον· καὶ εὐθὺς ὁποῦ ἔγγισεν εἰς αὐτὸν τὸ Ἅγιον Λεῖψανον τοῦ Νεομάρτυρος, ἔφυγε τὸ δαιμόνιον, καὶ ἐλευθερώθη ὁ ἄνθρωπος, δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστῶν τὸν Ἅγιον. Ἀλλὰ καὶ μία γυναῖκα πάσχουσα ἀπὸ δεινὴν ἀσθένειαν, ἐπρόσπεσε μετὰ πίστεως καὶ εὐλαθείας εἰς τὸ Λεῖψανον τοῦ Ἀγίου, καὶ παρευθὺς ἰατρεύθη.

Τοῦτο εἶναι τὸ θαυμαστὸν Μαρτύριον τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου. Οὕτως ἤθλησε καὶ ἡγωνίσθη, καὶ οὕτως ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου παρὰ Χριστοῦ. Τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα θαύματα ἐνήργησε δι' αὐτοῦ ὁ ὑπ' αὐτοῦ ὁμολογηθεὶς Θεὸς ἐνώπιον τῶν ἀσεβῶν, καθὼς τὰ ἐμαρτύρησαν, καὶ μέχρι τοῦ νῦν μαρτυροῦσι, καὶ ἰδίαις ὑπογραφαῖς ἐβεβαίωσαν, καὶ βεβαιούσιν, οἱ ἰδόντες αὐτὰ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς τους, καὶ ἀκούσαντες μὲ τὰ αὐτὰ τους. Ὁ πανερότατος Μητροπολίτης Ἅγιος Ῥόδου κύρ Ἀγάπιος,

ὁ πανοσιώτατος Σύγγελος κύρ Νεόφυτος, ὁ αἰδεσμιώτατος Ἱερεὺς παπᾶ Ζηχαρίας· ὁ αἰδεσμιώτατος Ἱερεὺς παπᾶ Στέργιος, ὁ τιμιώτατος Ἰωάννης Νικολάου ἡ Ἐπίτροπος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ τιμιώτατος πρωτομαῖστρος κύρ Ἀντώνιος, ὁ τιμιώτατος Ἰωάννης Χατζῆ Διάκος, ὁ τιμιώτατος κύρ Ἰωάννης Γεωργίου, ὁ τιμιώτατος κύρ Βασίλης Θεοδώρου, καὶ οἱ ἐξ Χριστιανοὶ ἀπὸ χωρίον Σωρόνη, οἱ ὄντες ἐν τῇ φυλακῇ μετὰ τοῦ Ἀγίου.

Τοῦτο δὲν εἶναι θαυμαστὸν καὶ παράδοξον, Ἀδελφοί, διατὶ ἐκεῖνος ὁ Θεὸς, ὁποῦ ἔκαμε τότε θαύματα εἰς τοὺς παλαιούς Μάρτυρας, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐνεργεῖ καὶ τώρα ταῦτα εἰς τοὺς ἀψευδῆς γὰρ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Προφήτου Δαβὶδ, ὁποῦ λέγει· » θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ « . καὶ πάλιν· » τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσαν ὁ Κύριος. « μᾶλλον δὲ ἀψευδῆς καὶ ἀληθεστάτη εἶναι ἡ ὑπόσχεσις, ὁποῦ ἔδωκεν αὐτὸς ὁ ἴδιος Δεσπότης ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὅτι θέλει μένῃ μὲ τοὺς Ἀγίους του εἰς ὅλον τὸν αἰῶνα, καὶ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ, καὶ μετὰ θάνατον, καὶ ἄλλον Παράκλητον δώσει ἡμῖν ἵνα μένῃ μεθ' ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ ὁποῖον ὁ ἱερὸς Θεοφύλακτος οὕτως ἐρμηνεύει· οὐ γὰρ οὕτως, φησὶ, πρόσκαιρος ἐστὶν ἡ αὐτοῦ παρουσία, ὡς ἡ ἐμὴ, ἀλλὰ ἄχρι τοῦ αἰῶνος διαρκέσει, ἡ οὐδὲ θανόντων ἡμῶν ἀποστήσεται, ἀλλὰ συμπαραμενῇ καὶ ἐνδοξοτέρους ποιήσῃ, καὶ πᾶσι δὲ τοῖς Ἀγίοις ἀεὶ σύνεστι, καὶ θανοῦσι μᾶλλον, ὅσω καὶ σωματικῶν ὑψηλότεροι « . Ἐπεὶ δὲ λοιπὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον μένει πάντοτε μαζὶ μὲ τοὺς Ἀγίους καὶ ζῶντας καὶ ἀποθανόντας καὶ ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν, καὶ ἐν τοῖς Λειψάνοις, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Κυρίου, τί θαυμαστὸν εἶναι ἀνίσως οἱ Ἀγιοὶ καὶ ζῶν-

τες θαυματουργοῦσι, καὶ μετὰ θάνατον τὰ τούτων Λείψανα θαύματα ἐνεργοῦσι; τὰ θαύματα γὰρ ταῦτα δὲν τὰ ἐνεργοῦσιν οἱ Ἅγιοι κατὰ φύσιν, οὐδὲ καθὼς φιλοὶ ἄνθρωποι, ὅχι ἀλλ' ἡ Χάρις, ἥτοι ἡ ἀγαστική ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ εἰς τοὺς Ἁγίους εὐρισκομένη, τὸσον ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν, ὅσον καὶ ἐν τοῖς Λείψανοις τῶν αὐτῇ, λέγω, πνυτοδύναμος οὖσα, ἐνεργεῖ τὰ ὑπὲρ φύσιν θαύματα, διὰ μέσου τῶν Ἁγίων, πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν αὐτῶν.

Ποῦ εἶναι τώρα οἱ δοκησίσοφοι ἐκεῖνοι, ὅπου φλυαροῦν καὶ λέγουν ὅτι ὅσοι ἀρνήθησαν τὸν Χριστὸν, αὐτοὶ καὶ ὁμολογήσουν πάλιν αὐτὸν, καὶ μωρίας βασάνους δοκιμάσουν, καὶ θάνατον λάβουν Μαρτυρικόν, μόλις μὲν καὶ μετὰ βίας λαμβάνουσι τὴν συγχώρησιν τῆς ἀρνήσεώς τους· ἀλλὰ νὰ γένουν Ἅγιοι Μάρτυρες, εἶναι τῶν ἀδυνάτων· πλήν ἂν μάθουν οὗτοι, ὅτι τὸ φρόνημα τοῦτο, ὅπου αὐτοὶ ἔχουν περὶ τῶν ἀρνησιχρίστων, εἶναι ἐσφαλμένον, καὶ ἀσυλλόγιστον, καὶ ὁ λόγος οὗτος ὅπου αὐτοὶ λέγουν, εἶναι ψευδής, πεπλανημένος, καὶ ἄλαλος· διὰ τί πῶς οἱ ἀρνηθέντες τὸν Χριστὸν, εἴτα πάλιν ὁμολογήσαντες αὐτὸν, καὶ διὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην βασανισθέντες καὶ ἀποθανόντες, γίνονται Ἅγιοι; Τοῦτο δείκνυται ἐν πρώτοις ἐκ τοῦ πρώτου ἀρνησιχρίστου Πέτρου, ὃς τις, καθὼς εἶναι γνωστὸν, ἀφ' οὗ τὸν ἠρνήθη τρεῖς φοαῖς μετὰ ἀναθεματίσματα καὶ ὅρκους, ὕστερον ἀκούωντας τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος, μετῃ μελήθη καὶ πικρῶς ἔκλαυσεν· ὅθεν καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, κάνωντας τὴν τρίτην ὁμολογίαν, ἔλαβε τὴν συγχώρησιν· ἀλλ' ὅχι μόνην τὴν συγχώρησιν ἔλαβε, καθὼς αὐτοὶ τὸ θέλουσιν, ἀλλὰ τοῦ ἐπροστέθη ἀκόμη καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀποστολικοῦ ἐπαγγέλματος· Ὁ Πέτρος εἶναι τὸ ἀρχέτυπον τῶν ἀρνησι-

χρίστων, καὶ ἂν ἐκεῖνος, μόνον διὰ τί ἔκλαυσε πικρῶς, ἔλαβε πάλιν τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα, πῶς δὲν ἀξιούνται μαρτυρικῆς τιμῆς παρὰ τοῦ ἀφιλοπροσώπου Χριστοῦ, τοῦτο ὅπου ἀπονήσκουν ὑπὲρ αὐτοῦ; Ἀκουσον καὶ τὸν Ἱεροκλήμεντα τὸν Στρωμ. ὃς τις λέγει, ὅτι τὸ Μαρτύριον εἶναι » ἀποκαθάρσις ἀμαρτίας μετὰ δόξης, ἀποκαθάρσις ἀμαρτιῶν «· διὰ τί τὸ Μαρτύριον εἶναι Βάπτισμα ἔσχατον, κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον· ἀλλ' ὅχι μόνον τὰς ἀμαρτίας καθαρίζει, φησὶν, ἀλλὰ καὶ δόξαν προστίθῃσιν » ἀποκαθάρσις ἀμαρτιῶν μετὰ δόξης «· Δεύτερον λέγομεν, ὅτι οἱ μισομάρτυρες οὗτοι κατὰ ἀλήθειαν εἶναι τυφλοὶ καὶ κωφοί, ἐθελοκακοῦντες, οὔτε βλέπουν, οὔτε ἀκούουν, ἐπειδὴ ἂν ἐβλεπαν καὶ ἤκουαν, ἤθελαν ἰδεῖν καὶ ἤθελαν ἀκούειν, πῶς ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, ἡ Μήτηρ καὶ Διδάσκαλος πάντων ἡμῶν, πολλοὺς, ὅπου κατὰ καιροὺς ἠρνήθησαν τὸν Χριστὸν, καὶ ὕστερον ὁμολογήσαντες αὐτὸν, ἀπέθανον διὰ τὸ Ὄνομά του, πολλοὺς λέγω τοιούτους, δοξάζει καὶ γεραίρει ἐτησίως μετὰ τῶν ἄλλων Ἁγίων Μαρτύρων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀρχαιοτάτος, καὶ πρῶτος φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ θεὸς Ἰάκωβος ὁ Πέρσης, ὃς οἱ μετὰ τοῦτον. Τέλος πάντων τί νὰ λέγωμεν, καὶ νὰ προβάλλωμεν διαφοροὺς ἄλλας ἀποδείξεις, καὶ ἐπιχειρήματα, διὰ νὰ δεῖξωμεν τοὺς ποτὲ ἀρνησιχρίστους ἀληθινούς Μάρτυρας; Ἡ κρίσις τῶν οὐρανῶν ἄνωθεν, ὅπου εἶναι κρίσις ἀληθῆς, ἀλάνθαστος, καὶ ἀδέκαστος, ἀποφράττει τὰ ἀθυρώτατα τούτων στόματα, ἀποδείχνουσα διὰ τῶν ἔργων, ὅτι ὄντως στρατιῶται, ὄντως Ἀθληταὶ νόμιμοι, ὄντως γνήσιοι ἐστάθησαν καὶ εἶναι Μάρτυρες οὗτοι οἱ ἀδίκως καὶ παραλόγως ὑπὸ τούτων τῶν ἀφρόνων τῶν μαρτυρικῶν τιμῶν ἐκβαλλόμενοι. Ποία εἶναι τούτη ἡ κρίσις τοῦ οὐρανοῦ; ἡ θαυ-

ματουργική τοῦ Παναγίου Πνεύματος Χάρις, τὴν ὁποίαν ἐπλούτισαν καὶ οὗτοι οἱ ποτὲ ἀρνησίχριστοι, ἐξίσου μὲ τοὺς μηδέποτε ἀρνησαμένους Μάρτυρας. Δείκνυται λοιπὸν ἡ μαρτυρική αὐτῶν Ἀγιότης, πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερφυσικῶν θαυμάτων, ὅπου ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ εἰς αὐτὰ τὰ ἴδια Λείψανα τῶν διὰ Χριστὸν μετὰ τὴν ἀρνησιν ἐν ταῖς βασάνοις ἀποθανόντων· πρῶτον μὲν γὰρ, ὅτι μερικῶν καὶ αὐτὰ τὰ Λείψανα διαμένουσι σῶα καὶ ἀδιάλυτα ὑπὲρ τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, μάλιστα φαίνεται καὶ εἶναι τὸ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Νεομάρτυρος ἐν τῇ Μυτηλήνῃ, καὶ ἄλλα εἰς ἄλλους τόπους· διότι φυσικὸν ἰδίωμα εἶναι τῶν σωμάτων νὰ διαλύωνται εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθησαν στοιχεῖα, κατὰ τὸ « γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ »· τὸ δὲ νὰ διαμένουν ταῦτα ἐν τοῖς τάφοις ἀδιάλυτα, καὶ ἀδιάφθορα, τοῦτο εἶναι ἀποτέλεσμα ὑπερφυσικόν, καὶ ἀκολούθως εἶναι θαῦμα, καὶ ἔργον τῆς θείας Χάριτος. Δεύτερον δὲ, ὅτι ἀπὸ πολλὰ, καὶ ὅστέα γυμνά ὄντα, ἄρρήτως εὐωδία ἐξέρχεται· εἶναι δὲ καὶ αὕτη ἔργον ὄχι φυσικόν, ἀλλὰ ὑπὲρ τοὺς νόμους τῆς φύσεως· διότι φυσικὸν ἰδίωμα εἶναι τὸ νὰ εὐγαίνει ἀπὸ ὅλα τὰ ἐνταφιαζόμενα σώματα μία δυσώδης ἀποφορά· ἡ δὲ ἐκπνεομένη εὐωδία ἐκ τῶν Λειψάνων τῶν τοιούτων Νεομαρτύρων, οὐρανία οὖσα, καὶ πνευματικὴ, καὶ σύγχρισιν μὴ ἔχουσα μὲ κήμιν ἀπὸ τὰς γήινους εὐωδίας, ἀποδείχνει φανερά, ὅτι αὕτη εἶναι ἔργον ὑπερφυσικόν, καὶ ἀκολούθως εἶναι θαῦμα, καὶ ἀποτέλεσμα τῆς παντοδυνάμου Χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Δείκνυται δεύτερον καὶ ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων θαυμάτων, ὅπου ἐνεργεῖ δι' αὐτῶν ἡ παντουργὸς τοῦ Πνεύματος Δύναμις, εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτοὺς ἐπικαλουμένους· ὅθεν καὶ τυφλοὺς ὁμματοῦσι, καὶ

κωφῶν τὰ ὦτα ἀνοίγουσι καὶ ἰατρεύουσι, καὶ δαιμόνια διώκουσι, καὶ ἀπλῶς, κάθε εἶδος ἀσθενείας, τόσον σωματικῆς, ὅσον καὶ ψυχικῆς θεραπεύουσι, καὶ κοινοὶ εὐεργεταὶ καὶ σωτῆρες κηρύττονται. Ἄς ἔλθουν τώρα ἐδῶ οἱ δοκησίσκοφοι ἐκεῖνοι, ὅπου φλυαροῦν καὶ λέγουν, ὅτι οἱ ἀρνησίχριστοι, ἂν ἐν ταῖς βασάνοις ἀποθάνωσι, δὲν εἶναι Ἁγιοί. Εἴπατε ἡμῶν, ὦ πεπλανημένοι, καὶ φρενόληπτοι τὰ θαύματα ταῦτα, ὅπου ὁ Θεὸς ἐνήργησε διὰ τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, καὶ ἐνεργεῖ διὰ τῶν ἄλλων Μαρτύρων φυσικὰ εἶναι, ἢ θεῖα καὶ ὑπερφυσικά; ἂν εἶναι φυσικά, διὰ τί ἡ φύσις δὲν κάμνει τοιαῦτα θαύματα κήμιν φορὰν; διὰ τί δὲν ἔκαμε κήμιν φορὰν τὸν τυφλὸν βλέποντα, τὸν κωφὸν ἀκούοντα, τὸν χολὸν περιπατοῦντα; ἢ διατί δὲν ἰάτρευσε ποτὲ τὰ ἀνίατα πάθη; κατὰ γὰρ τοὺς φυσικοὺς Νόμους « ἀπὸ τῆς στερήσεως ἐπὶ τὴν ἔξιν ἐπάνοδος οὐ γίνεται » εἰδὲ καὶ εἶναι θεῖα καὶ ὑπερφυσικά, ἔχομεν τὸ ζητούμενον· διὰ τί αὐτὰ ἐνεργοῦμενα ὑπὸ τῆς ὑπερφυσικῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, δείχνουσι φανερά, ὅτι οἱ Νεομάρτυρες, δι' ὧν ταῦτα ἐπιτελοῦνται, εἶναι φίλοι καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ· εἶναι ἐνωμένοι μὲ τὸν Θεόν, καὶ ἀκολούθως εἶναι Ἁγιοί τοῦ Ἁγίου Θεοῦ· ἐπειδὴ ἂν αὐτοὶ δὲν ἦσαν Ἁγιοί, ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε τοὺς εἰσακούσῃ, οὔτε ἤθελεν ἐνεργήσῃ δι' αὐτῶν τοιαῦτα θαυμάσια· γέγραπται γὰρ « ἀμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῇ ἦ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει. »

Εἰ δὲ τὰ θαύματα ἀποδείχνουσιν, ὅτι οἱ ἀρνηθέντες, εἶτα μαρτυρήσαντες εἶναι Ἁγιοί, πῶς ἐσεῖς λέγετε τὸ ἐναντίον, ὅτι δὲν εἶναι Ἁγιοί; Ὁ Οὐρανὸς ἄνωθεν τοὺς ψηφίζει διὰ Ἀγίους, καὶ ἐσεῖς ἐναντιώνεσθε εἰς τὴν οὐράνιον ψῆφον; Ὁ ἴδιος Θεὸς τοὺς δοξάζει, καὶ

τοὺς μαρτυρεῖ, οἱ εἶναι Ἁγιοι, καὶ ἐσεῖς ἀντιστέκεσθε εἰς τὴν μαρτυρίαν τοῦ Θεοῦ, ἐσεῖς οἱ σεσαθρωμένοι, ἐσεῖς οἱ οὐτιδανοὶ, ἐσεῖς οἱ εὐτελεῖς σκώληκες τῆς γῆς, Ὡς τῆς ἀναισχυντίας, καὶ ἐωσφορικῆς ὑπερφανίας σας! ὄντως ἐσεῖς παρομοιάζεται με τοὺς ἀπειθεῖς ἐκείνους καὶ σκληροτραχήλους Ἰουδαίους, πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος· σκληροτραχήλοι καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὠσίν· ὑμεῖς αἰ τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ ἀντιπίπτετε « .

Ταῦτα μὲν εἶπομεν κατὰ παρέκθεσιν ἀναγκαίως, διὰ νὰ ἐμφράξωμεν τὰ ἀπύλωτα στόματα ἐκείνων τῶν κακοφρόνων, ὁποῦ ἀντιλέγουν εἰς τὴν Ἁγιότητα τῶν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ τελειωθέντων ἐν τοῖς βασάνοις. Ἐγὼ δὲ, Ἀδελφοί μου, ἀκούοντας πῶς οἱ πάντολμοι οὗτοι φανερώς μάχονται με τὰς ἀποφάσεις καὶ ψήφους τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ κηρύττει διὰ τόσων καὶ τοσούτων θαυμάτων ὡς Ἁγίους τοὺς ποτὲ ἀρνησιχρίστους καὶ ἐν τοῖς βασάνοις τελειωθέντας, ἐζήτησα με τὸν λογισμὸν μου νὰ εὕρω, ἀπὸ ποίαν τάχα αἰτίαν παρακινοῦνται οἱ τοιοῦτοι νὰ λέγουν ταῦτα. Λοιπὸν εὗρηκα, ὅτι ἡ αἰτία εἶναι αὕτη. Βλέπωντας ὁ Διάβολος κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ὅτι πολλοὶ ἀρνησίχριστοι, δυναμωθέντες ἀπὸ τὴν θείαν βοήθειαν, πηγαίνουν σιχνάκις, ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον παρακινούμενοι, καὶ ὁμολογοῦν τὴν Πίστιν, ὁποῦ ἀρνήθησαν, ἐλέγχοντες τὴν ἀσέβειαν, καὶ λαμβάνοντες διάφορα βάσανα, τελευταῖον ἀποθνήσκουσι διὰ τὸν Χριστὸν, καὶ γίνονται Μάρτυρες καὶ Ἁγιοι, διὰ τοῦτο ὁ ἔχθρος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους δὲν ὑποφέρει τὴν τὴν τὴν κατασχύνην καὶ νίκη, ὁποῦ οἱ Νεομάρτυρες οὗτοι προξενοῦν τόσον εἰς αὐτόν, ὅσον καὶ εἰς

τοὺς ὑπηρετάς του ἀσεβεῖς· ὅθεν κινεῖ ὡς ὄργανα ἐπιτήδεια τοὺς ὑβριστὰς τούτους νὰ λέγουν ταῦτα, καὶ διὰ μέσου τούτων φλυαρεῖ ὅτι οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶναι Ἁγιοι. Διὰ ποῖον τέλος καὶ σκοπὸν; διὰ νὰ ψυχράνῃ με τὰ φαρμακερὰ λόγια τους ταῦτα τὴν θερμότητα τῆς Πίστεως τῶν τοιούτων ἀρνησιχρίστων, καὶ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ νὰ πηγαίνουν νὰ ὁμολογοῦν τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ γίνωνται Μάρτυρες καὶ Ἁγιοι· ἀλλὰ ματαίως κοπιᾷ οἱ ἄθλιοι· διὰ τὸ ὅσον αὐτοὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἀμβλύνουν τὴν προθυμίαν τῶν τοιούτων, τόσον ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος κάμνει θαύματα διάφορα εἰς κάθε Μαρτύριον Νεομάρτυρος, καὶ διὰ τῶν θαυμάτων κηρύττει ὅτι αὐτοὶ εἶναι Ἁγιοι καὶ Μάρτυρες, καὶ ἐντεῦθεν προθυμοποιεῖ πάλιν καὶ θερμαίνει τὰς καρδίας τῶν ἀρνησιχρίστων εἰς τὸ νὰ πηγαίνουν σιχνάκις νὰ μαρτυρήσουν διὰ τὸν Χριστὸν, καταφρονούντες τοὺς ἄφρονες τούτους, καὶ ἀφίνοντες αὐτοὺς νὰ οἰμῶζουν καὶ νὰ διαφθείρωνται με τὰς ἀλογίας τους.

Ὅθεν καὶ ἐσεῖς ἀδελφοί μου Χριστιανοὶ καταφρονήσατε τοὺς τοιούτους σαρκολάτρας, λαοπλάνους, ἢ φρεναπάτας, καὶ τελείως μὴ προσέχετε εἰς τὰ λόγια τους, ὅτι τὰ λόγια τους ταῦτα εἶναι ψευδῆ, εἶναι ἀντιχριστιανικά, εἶναι ἀντίθεα καὶ ἐναντία ὅλης τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀγίας Ἐκκλησίας. Μὴ σᾶς ἀπατήσῃ τὸ ὄνομα, ὁποῦ αὐτοὶ ἔχουν, πῶς εἶναι Διδάσκαλοι, καὶ σοφοί, διὰ τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου, εἶναι μωρία κοντὰ εἰς τὸν Θεόν, ὅταν δὲν ἀκολουθῇ τὰς θείας Γραφάς, καὶ τοὺς λόγους τῶν θείων Πατέρων, καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας· καταφρονούντες δὲ καὶ ἀφίνοντες αὐτοὺς εἰς ἕνα μέρος νὰ πλανῶνται μόνοι τους, με αὐτὰ τὰ μωρὰ, ἄλογα καὶ κα-

κόδοξά τους φρονήματα, προσπέσατε μετὰ εὐλαθείας εἰς τὰ Ἁγία καὶ σεβάσματα Λειψάνα τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, καὶ ταῦτα μετὰ πίστεως προσκυνήσατε, διὰ νὰ λάβετε ἀπὸ αὐτὰ εἰς τὴν ψυχὴν σας χάριν πνευματικὴν καὶ ἀγίασμα. Τί λέγω; καὶ ἀκόμη αὐτὴν τὴν Θήκην τῶν Λειψάνων αὐτοῦ εὐλαβῶς κατασπάσασθε, ἐπειδὴ, κατὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομον, ὅχι μόνον τὰ Λειψάνα τῶν Μαρτύρων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Θήκη, καὶ τὰ κιβώτια, ὅπου περιέχουν ταῦτα, ἔχουν θεϊανδύναμιν, καὶ εἶναι γεμάτα ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος· λέγει γάρ· «οὕτω προσπέσομεν τοῖς τῶν Μαρτύρων Λειψάνοις, συμπλεκόμενοι
 » αὐτῶν ταῖς θήκαις· δύνανται γάρ καὶ θῆκαι τῶν Μαρτύρων, πολλὴν ἔχειν τὴν δύναμιν, ὥσπερ οὖν καὶ τὰ
 » ὅσα τῶν Μαρτύρων πολλὴν ἔχει τὴν ἰσχύν » . καὶ ἀλλαχοῦ· «οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ
 » θῆκαι τῶν Ἀγίων πνευματικῆς εἰσὶ πεπληρωμέναι
 » Χάριτος » . καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸν αὐτὸν Χρυσόστομον » τιμὴ Μάρτυρος μίμησις Μάρτυρος » διὰ τοῦτο ἃς μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς, Ἀδελφοί μου, τὴν προθυμίαν τοῦ γενναίου μας Κωνσταντίνου, καὶ καθὼς αὐτὸς ὑπέμεινε Μαρτύριον διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἔτζη καὶ ἡμεῖς ἃς ὑπομένωμεν τὰς θλίψεις καὶ τοὺς πειρασμοὺς, ὅπου μᾶς ἀκολουθοῦν, εἴτε ἐκ δαιμόνων, εἴτε ἐκ τῶν ἀνθρώπων, εἴτε ἐκ τῆς διεφθαρμένης φύσεως· καθὼς ἐκεῖνος διὰ τὸν Χριστὸν κατεφρόνησεν νεότητος, πλοῦτον καὶ δόξαν τοῦ κόσμου· ἔτζη καὶ ἡμεῖς ἃς καταφρονοῦμεν ταῦτα διὰ τὸν αὐτὸν Χριστὸν· καὶ καθὼς ἐκεῖνος ἔλαβε θάνατον σωματικὸν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Ποιητοῦ του, ἔτζη καὶ ἡμεῖς ἃς λάβωμεν θάνατον προαιρετικόν· ἂν τὸ καλέσῃ δὲ ἡ χρεῖα ἃς εἴμεσθιν ἔτοιμοι νὰ λάβωμεν καὶ θάνατον σωματικόν,

διὰ τὰ Δόγματα τῆς Πίστεώς μας, διὰ τὰς παραδόσεις τῶν Πατέρων, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ διὰ τὰς Ἑντολάς τοῦ Χριστοῦ· ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἔχομεν πόλεμον ἀόρατον καὶ νοητὸν καὶ τυράννους ἔχομεν, ὅπου μᾶς πολεμοῦν, ἡγουν τὴν σάρκα τοῦ κόσμου, καὶ τὸν κοσμοκράτορα διάβολον. Λοιπὸν ὅποιος πολεμήσῃ, καὶ δὲν ὑπακούσῃ εἰς τὰ θελήματά του, αὐτὸς Μαρτυρίου στέφανον ἔχει νὰ λάβῃ. Ἄν ταῦτα σπουδάσωμεν νὰ φυλάξωμεν, Ἀδελφοί, καὶ ἐδὼ θέλωμεν περάσει ζωὴν εἰρηνικὴν, καὶ Χριστιανοὺς πρέπουσαν, καὶ ἐκεῖ θέλωμεν ἀξιώθῃ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας, εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ἐνὰ πέφυκε, καὶ πόρρω νόμων φύσεως, Μάρτυς τὰ θαύματα, ἅπερ Χριστὸς ὁ Θεὸς, διὰ τῶν Λειψάνων σου σαφῶς ἐνήργησε, τοῖς προσψαύουσιν, αὐτοῖς ἐκ κατανύξεως, καὶ ἐκ πόθου τῆς καρδίας.

Ἀπεφάνθη σου ἡ γλῶσσα γενναιοτάτε, γλῶσσα πυρίπνοος, μελισταγῆς καὶ τερπνῆ, Τριάδα κηρύττουσα τὴν ὁμοούσιον, κατενώπιον τῶν τυραννούντων ἔνδοξε, μετὰ πάσης παρρησίας.

Δῶρον ἔνθεον καὶ κέρας ἀκένωτον, καὶ πᾶν ἀγαθὸν καὶ καλὸν, ἐχαρίσατο Χριστὸς τοῖς συμπολίταις σου Νεομάρτυς Κωνσταντίνε. Θεοτοκίον.

Σοῦ ὁ τράχηλος, ὁρμίσκος Κόρη γέγονε καὶ ἐλεφάντινος, καθάπερ πύργος Ἀγνή, αἱ χεῖρες δὲ Πάνα-

γνε, ἐν αἷς τὸν Κύριον ὥρθησαν, χρυσαῖτε καὶ διάλιθοι, καὶ Ὀχροὶς πεπληρωμένοι.

Ἔτερος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ὁὐ λαλῶ φλυαρίας, πρὸς τὸν Ἡγεμόνα ὁ Μάρτυς ἀντέφησεν· ἀλλ' ἓνα Θεὸν σέβω, Πατέρα Λόγον Πνεῦμα, Ποιητὴν Κόσμου σύμπαντος, τοῦτον αἰεὶ προσκυνῶ, τοῦτον αἰεὶ δοξάζω.

Ὁφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς σου, καὶ τὰ τῆς καρδίας σου ὅμματα ἀνοιξον, ὦ Ἡγεμὼν καὶ δεῦρο, προσκύνησον ὡς Κτίστη, καὶ Θεῷ μετὰ πίστεως, τῷ Ἰησοῦ μου Χριστῷ ὁ Μάρτυς ἀνεβόα.

Ἰδὲ θαῦμα τὸ μέγα, ὅπερ ὁ Σωτὴρ μου Χριστὸς ἀπειργάσατο, πληγὰς τοῦ σώματός μου ἀπάσας θεραπεύσας, ᾧ καὶ σὺ ἐλθὼν πίστευσον ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητῆς τῷ Ἡγεμόνι ἔφη.

Θεοτοκίον.

Θείων ἀπαυγασμάτων, ἀνεξάντλητος κρήνη, σὺ Κόρη γέγονας, βυθῷ τῶν ἀποκρύφων, τῆς ἀκαταληψίας τοῦ Θεοῦ ἡ φανερώσις· ὁ νοηθεὶς τῷ Θεῷ σκοπὸς πρὸ τῶν αἰώνων.

Ὡδὴ ἡ. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὡσπερ Ἐωσφόρος Κωνσταντῖνε ἡ μνήμη σου ἡ πανίερος ἀνέτειλε, λαμπρὰ καὶ ἐπίφωτος, πᾶσι τοῖς τιμῶσιν, ταῖς νοηταῖς τῶν ἁθλῶν σου αἴγλαις φωτίζουσα, τοὺς ψάλλοντας πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῶν καὶ ἀνθρώπων τὰς χορείας, εἰς μίαν συνήγαγες πανήγυριν Κωνσταντῖνε ἔνδοξε, μέλψαι σου τὴν Ἀθλησιν· καὶ Ἀγγελοι γὰρ σήμερον πανηγυρίζουσι σὺν Μάρτυσι καὶ πᾶσιν Ἀγίοις, Χριστὸν εὐφημοῦντες, τὸν Σὲ ἐνισχυκότα.

Ἐνθεος ἐγένου Χριστοῦ φίλος, πανεύφημε Κων-

σταντῖνε τῇ ἀθλήσει σου· ὅθεν καὶ ὡς φίλονσε ἔλυσεν· ὁ βλέποντες, οἱ γόνου οἱ τῆς Ἀγαρ ἡλάλαζον φόβῳ, καὶ θάμβει συσχεθέντες. Θεοτοκίον.

Κόρη οἱ μαστοὶ σου οἱ ὠραῖοι, νεβρῷ τῆς δορκάδος ἀνεδείχθησαν δίδυμοι Πανύμνητε, καὶ ἀμπέλου βότρυες· κοιλία δέσου Ἀχραντε Θεὸν χωρήσασα θημονία, σίτου ὄντως γέγονε πεφραγμένη ἐν κρίνοις καὶ ἄνθεσι.

Ἔτερος. Τὸν ἐν ὄρει Ἀγίῳ δοξασθέντα.

Ἐδόξασέσε ὁ Κύριος θελήσας ἐκδικῆσαι σου τὴν τιμὴν ὦ Μάρτυς· τοῦ γὰρ ῥαπίσαισε ἀσεβοῦς ὀρμήσαντος, μέλαιναν τὴν χεῖρα, τρόπῳ παραδόξῳ, εὐθὺς ἀποδεικνύει.

Δεῖξαι θέλων, ἀνθρώποις ἥνπερ ἔσχες παρρησίαν, ὁ Κύριος τῆς δόξης, τὸν ὑπέρβλητον τοῦ ἀδίκου φόβου σου, κεραυνῷ καπνώδει, φλέξας παραδόξως, νεκρὸν ἀποδεικνύει.

Ἰαμάτων τὴν χάριν σου δωρεῖται, τοῖς Λειψάνοις ἄφθονον ὁ Δεσπότης, διὸ οἱ νόσοις διάφοροις πάσχοντες, ταῦτα προσκυνοῦντες, πιστεῖτε καὶ πόθῳ ἰῶνται θαυμασίως. Θεοτοκίον.

Νῦν συνέσχεον, ἀμαρτιῶν με ὅλον, εἰς τὰς πράξεις, τὰς σκοτεινάς ὠθοῦσα· τὴν γὰρ τρυφὴν ὡς φωτισμὸν ὑπέλαβον· ἡ τὸ φῶς τεκοῦσα, φωτίσόν με Κόρη, τῷ ἀπλανεῖ φωτί σου.

Ὡδὴ θ'. Ἀπας γηγενής.

Ὁλος παμφαῆς, ὅλος ἡλιόμορφος, ὅλος ὑπέρλαμπρος, Κωνσταντῖνε ἔνδοξε, ἀθλοθέτη Χριστῷ παρίστασαι, ἢ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον αὐτὸν αἰδίδιμε, ἐποπτεύεις, σὺν Ἀγγέλων Τάγμασι καὶ Μαρτύρων γηγόμενος πάντοτε.

Νῦν ἐν οὐρανοῖς, χαράσαι δεδωρόηται ἡ ἀνεκλάλητος καὶ ἡ ἀτελεύτητος, τῆς βασιλείας τρυφήσαι πρό-

κεῖται· ἐν τρύφᾳ τοίνυν Ὁ Ἅγιε σκίρτα καὶ χόρευε, μακαρίας ἀπολαύων λήξεως, καὶ ἡμῶν τῶν τιμῶντων σε μέμνησο.

Ἦᾱσι τοῖς πιστῶς, τὴν μνήμην τελοῦσί σου καὶ εὐφημοῦσι σε **Κωνσταντῖνε** ἐνδοξε, φρουρὰ καὶ σκέπη ἔσο οὐράνιος, ὡς ἀετὸς χρυσόπτερος ἐπισκιάζων αἰεὶ, καὶ ἐκ πάσης, βλάβης τοῦ ἀλάστορος διασώζων αὐτοὺς ταῖς πρεσβείαις σου. **Θεοτοκίον.**

Σοῦ ὁ ὀμφαλὸς Ἀγνή κρατὴρ γέγονε τορευτὸς ἔμπλεος· οἱ ῥυθμοὶ δὲ ἄχραντε, μηρῶν σου θείων ὀρμίσκοις ὅμοιοι, ποδῶν σου διαθήματα ὠραιώθησαν· ὅλη **Κόρη**, ὅλη καλὴ πέφυκας, ὡς σελήνη λαμπρὰ καὶ ὡς ἥλιος.

Ἔτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο ὁ Οὐρανός.

Καθάρας σου ὁ Μάρτυς τὸ ὀπτικόν, τοῦ νοὸς καὶ δεξιόμενος οὐρανόθεν τὸ Ἰησοῦ, φῶς τὸ χαριέστατον καὶ γλυκὺ, δι' οὗ ἀποκαλύπτονται ἅπαντα τὰ μέλλοντα καὶ μακρὰν, προεῖδες τὴν ἡμέραν τῆς τελειώσεώς σου, ἣν καὶ προεῖπες τῷ συνόντι σοι.

Τὴν τάξιν ὑπερέβης τὴν δουλικήν, καὶ μισθίους αὐτὸς ὑπερήλασας καὶ ὡς υἱὸς, νῦν πατρὶ παρίστασαι τῷ Χριστῷ, εἰλικρινὴς καὶ γνήσιος, ὁρῶν καὶ ὁρώμενος ὑπ' αὐτοῦ, θεούμενος ἀμέσως, συγκοινωνὸς τῆς δόξης, ὡς καὶ τοῦ πάθους ἐκοινώνησας.

Προσδέχου **Κωνσταντῖνε** Μάρτυς Χριστοῦ, ὡς λεπτὰ τὰ τῆς χήρας ὁ Κύριος, ὡς προχοήν, μύρου ὡς θυμικα ἐκλεκτὸν, τὸν ὕμνον τοῦτον Ἐνδοξε, ὃν προσφερόμεν σοι μετὰ χαρᾶς, οἱ σοι πιστοὶ οἰκέται, καὶ ἀμοιβὴν παράσχου, τὴν ἐν κινδύνοις προστασίαν σου.

Θεοτοκίον.

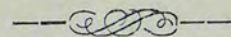
Παράκλητον πρόδύλομεν πρὸς Θεὸν σὲ **Παρθένε** ἀνθρώπων τὴν ἔφορον, σὺν τῷ κλεινῷ **Κωνσταντίνῳ**· ὁ-

θεν τῷ σῷ Υἱῷ, Πατρίτε καὶ τῷ Πνεύματι δέησιν προσάγαγε ἀγαθὴ, Τριάδι τῇ Ἀγίᾳ, ἵνα ἡμᾶς οἰκτείρῃ καὶ πάντας σώσῃ Κόσμου σώτειρα.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν **Κωνσταντῖνον** ἅπαντες, τιμήσωμεν ἐν ἄσμασι, **Νεομαρτύρων** τὸ κλέος, καὶ τῆς ἀνδρείας τὴν στήλην· πύργον τὸν ἀδαμάντινον τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, καὶ καθαυρέτην κράτιστον, Ἀγαρηνῶν ἀσεβείας, καὶ Ἐκκλησίας τὴν βᾶσιν. **Θεοτοκίον.**

Θεὸν ὃν ἐσωμάτωσας, Ὑπεραγία Δέσποινα, ἐν οὐρανοῖς νῦν ὀρῶσα, μητροπρεπῶς ἱκετεύεις· ἐπεὶ σπλάγχχνον γλυκίτατον, μητέρα σου γενέσθαι με, εὐδόκησας τὴν δούλην σου, τοὺς εἰς ἐμὲ προσφυγόντας, ῥῦσαι πύρρος τῆς γεένης.

Εἰς τοὺς Αἶνους Στίχ. δ'. ἡ ψάλλομεν προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγματῶν.

Φιλομαρτύρων τὰ πλήθη, δεῦτε συνδράμωμεν τῇ μνήμῃ **Κωνσταντίνου**, τοῦ γενναίου ὀπλίτου, κραυγάζοντες ἀπαύστως, πρὸς τὸν Χριστὸν, σοὶ Χριστέ πρέπει ἅπανα δόξα καὶ κράτος, διότι καρτερικόν, τὸν σὸν Μάρτυρα ἀνέδειξας.

Δεῦτε προσπέσωμεν πάντες, τῇ θείᾳ Λάρνακι, τοῦ γενναίου Ἀθλοφόρου **Κωνσταντίνου** τοῦ θείου, καὶ Λείψανα τὰ τούτου, πανευλαβῶς, καὶ πιστῶς προσπτύξωμεθα, ἀγισμὸν ἵνα λάβωμεν ἐξ αὐτῶν ψυχῆς ἅμα ἡ σώματος.

Τὴν ἁγίαν εἰκόνα κατασπασώμεθα, τοῦ θείου **Κωνσταντίνου**, φιλομάρτυρες πάντες ἐν πίστει προσκυνοῦντες, καὶ τὴν τιμὴν, ἐπ' αὐτὸ τὸ πρωτότυπον, δια-

βιδάζοντες ὡσπερ ὁ ἱερὸς, καὶ σοφὸς φησὶ Βασιλεῖος.

Τῆς ἀρχιερέου Τριάδος, νῦν ἐλλαμπόμενος θεουργικαῖς ἀκτίσι Κωνσταντῖνε γενναῖε, πρόσθευε ἀπαύστως ὑπὲρ ὑμῶν τῶν ἐκ πόθου τελούντων σου, τὴν παναοίδιμον μνήμην, καὶ ἐκ ψυχῆς, ἀγαπώντων σου τὸ Ὄνομα.

Δόξα. Ἦχος πλ. α.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, σκιρτήσωμεν τῷ πνεύματι καὶ κροτήσωμεν εὐφραινόμενοι, ἐν τῇ πανδήμῳ πανηγύρει τοῦ ἀθλοφόρου Χριστοῦ, Ἱερεῖς ἢ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸν ἐν ἐσχάτοις καιροῖς γενναίως ἀθλήσαντα, καὶ θαυμάτων τὴν χάριν δεξάμενον παρὰ Χριστοῦ, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήτωσαν, οἱ πυρέττοντες τὴν ἀπαλλαγὴν, οἱ δαιμονῶντες τὸν ῥύστην, οἱ ἐν συμφοραῖς τὸν σωτῆρα, οἱ νοσοῦντες τὸν ἰατρὸν, οἱ ἐν θλάσσει τὴν εὐδίαν, οἱ ἐν θλίψει τὴν παραμυθίαν, οἱ ἐν κινδύνῳ σωτηρίαν, οἱ πάντες τὸν πάντα πᾶσι γινόμενον, γενναῖον Ἀθλοφόρον ἐγκωμιάζοντες, ἀνακραῖωμεν. Κωνσταντῖνε αἰοδιμε, μεσίτευσ ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Δεσπότην, καὶ δίδου βοήθειαν ἐν περιστάσεσι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις. Δίδεται καὶ ἔλαιον ἐκ τῆς φωταγωγῆς τοῦ Ἀγίου, χρίοντος τοῦ Ἱερέως ἑκαστον τῶν Χριστιανῶν διὰ θρυαλλίδος, καὶ ἐπιλέγοντος· εἰς ἱάσιν ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀγίου

Ὡδὴ γ'. καὶ ζ'.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εἰσάκουσον ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς μου.

Πρὸς Τιμόθεον β'. Ἐπιστολῆς Παύλου.

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων. ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι. Σὺ οὖν κκοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ. Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλή τις, οὐ στεφانوῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ. Τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν. Νόει ἃ λέγω· δόξῃ γάρ σοι ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι. Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγηρερμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαβὶδ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου· ἐν ᾧ κακοπαθὼ μέχρι δεσμῶν, ὡς κακοῦργος· ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται. Διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς, ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μετὰ δόξης αἰωνίου.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμβάντι τῷ Ἰησοῦ εἰς πλοῖον, ἠκολούθησαν αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ. Καὶ ἰδοὺ σεισμὸς μέγας ἐγένετο ἐν τῇ θαλάσῃ, ὥς τε τὸ πλοῖον καλύπτεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων· αὐτὸς δὲ ἐκάθευδε. Καὶ προσελθόντες οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, ἤγειραν αὐτὸν, λέγοντες· Κύριε, σῶσον ἡμᾶς, ἀπολλύμεθα. Καὶ λέγει αὐτοῖς· τί δειλοὶ ἐστε ὀλιγόπιστοι; Τότε ἐγερθεὶς, ἐπέτιμησε τοῖς ἀνέμοις καὶ τῇ θαλάσῃ, καὶ ἐγένετο γαλήνη μετᾴλη. Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, λέγοντες ποταπὸς ἐστὶν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ;

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Μεγαλυνάρια τοῦ Ἀγίου.

Χαίροις Νεομάρτυς τοῦ Ἰησοῦ Κωνσταντῖνε θεῖε,

ὁ ἐσχάτοις ἐν τοῖς καιροῖς αἷμα τὸ σεπτὸν σου ὑπὲρ Χριστοῦ ἐκχέας, καὶ νίκης λαμπρὸν στέφος ἀναδησάμενος.

Δεῦτε φιλομάρτυρες Ἀδελφοὶ τῶν Νεομαρτύρων τὸ ἀγλαῖσμα τὸ τερπνόν, τῆς Ὑδρας τὸ κλέος καὶ καύχημα τῆς Ῥόδου, τὸν θεῖον Κωνσταντῖνον ὕμνοις τιμήσωμεν.

Πάρεσο προστάτης, Μάρτυς Χριστοῦ φρουρός τε καὶ φύλαξ, καὶ ἐκ βλάβης παντοδαπῆς ἡμῶς πάντας ῥῦσαι, ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάσσῃ, τοὺς σὲ θερμῶς φιλοῦντας καὶ μεγαλύνοντας.

Τέλος καὶ τῷ Θεῷ Δόξα.

Χαίροις τῶν Μαρτύρων ἡ καλλονή, χαίροις Κωνσταντῖνε, ἀπροσμάχητε βοηθὲ, καὶ τῶν ἐν θαλάσσῃ, φρουρός τε καὶ προστάτης. Τῆς Ὑδρας τὸ κλέος, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ἰκέτευε τὸν ἐν Τριάδι, ἀπροσμάχητε Βοηθὲ, συγχώρησιν πταισμάτων καὶ ἐμοὶ τῷ ταπεινῷ Ἠσαΐα πρὸ τοῦ τέλους δωρήσασθαι, τῷ πιστῶς δοξάζοντί σε.

— ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ —

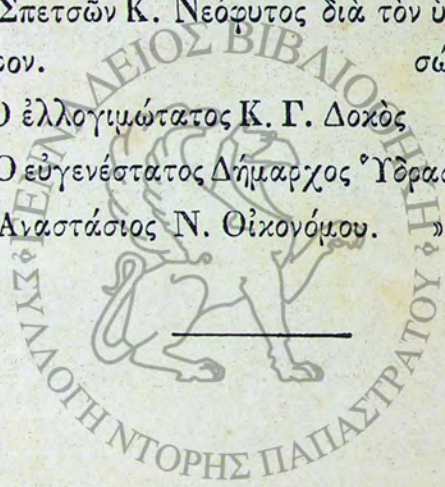

ΣΥΝΡΟΜΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ.
ΤΩΝ ΦΙΛΟΧΡΙΣΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

‘Ο Πανιερώτατος ἐπίσκοπος ᾿Αγ. ᾿Υδρας
καὶ Σπετσῶν Κ. Νεόφυτος διὰ τὸν ὑπ’ Αὐτὸν
κλῆρον. σὺμ. 100.

‘Ο ἐλλογιμώτατος Κ. Γ. Δοκὸς » 100.

‘Ο εὐγενέστατος Δήμαρχος ᾿Υδρας,
Κ. Ἀναστάσιος Ν. Οἰκονόμου. » 10.

Εὐρίσκεται παρὰ τῷ Πανοσιωτάτῳ Ἀγ.
Καθηγουμένῳ τῆς ἐν Ὑδρᾷ Ἱερᾶς Μονῆς
τοῦ Προφήτου Ἡλίου, Κ. Ἱεροθέῳ.